

από εξώφυλλο δίσκου των Sub-Humans

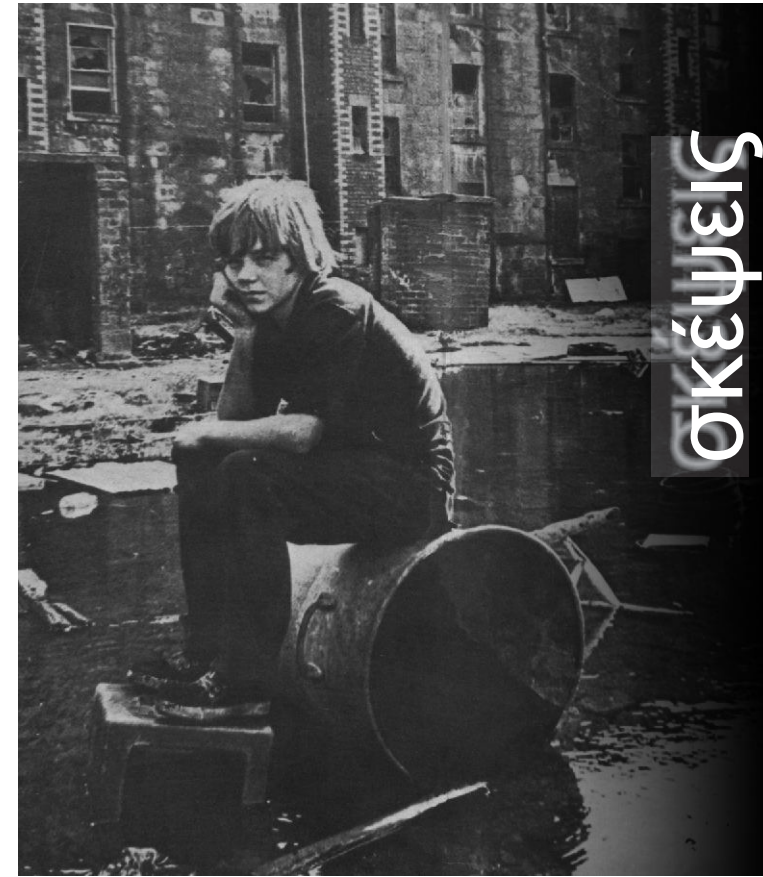

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

Πρέπει όχι απλώς να συντηρούμε αλλά να καλλιεργούμε και να προωθούμε τις μορφές αντίστασης που έχουμε μάθει. Όπως ο γεωργός που η κούραση του ανταμείβεται από τους καρπούς του μόχθου του. Γεμάτος υπομονή φροντίζει ένα προς ένα όλα τα κομμάτια του μπαξέ του. Ευτυχία του είναι να τα μοιράζεται με τους φίλους του και καμάρι του είναι να γεύονται όλοι τους καρπούς της προσπάθειας του.

Ζώντας μέσα στην μητρόπολη μαθαίνουμε να είμαστε αντικοινωνικοί για να καταφέρουμε να υπερασπίσουμε την προσωπικότητα μας. Πρέπει όμως να διαφυλάξουμε την κοινωνικότητα μας σαν τρόπο επικοινωνίας και διακίνησης των ιδεών μας, για τον κατάλληλο τόπο και χρόνο. Χωρίς όμως αυτό να σημαίνει πως θα πέσουμε στην παγίδα να αναπαράγουμε τους ανήθικους κανόνες της εκμετάλλευσης και του συμβιβασμού που έχουν χτίσει οι δυνάστες μας. Καμιά απολύτως διαπραγμάτευση με ότι και όσους μεσολαβούνε στην ενημέρωση, την πληροφόρηση, την τροφή, τις σχέσεις και την ψυχαγωγία μας.

Το δικό μας μυαλό είναι ικανό από μόνο του να καλλιεργήσει την ανάλογη προσπάθεια ώστε να κινήσει την ευχάριστη διάθεση της δραστηριοποίησης μας, ως αυτόνομα άτομα ή ομάδες.

ΜΗΤΡΟ ΠΟΛΗΣ

κεφάλαιο 1

Η ιστορία ξεκινάει ένα γκρίζο και παγερό πρωινό. Ένα άδειο πρωινό πανομοιότυπο με όλα τ' άλλα των τελευταίων χρόνων. Το άνεργο αγόρι ξυπνάει

στο κρύο σκονισμένο δωμάτιο του νωρίς το μεσημέρι. Οι πρώτες σκέψεις του ήταν οι τελευταίες χθεσινές. Σα να ξεκινούσε το βιβλίο από εκεί που το είχε αφήσει. Σκέφτηκε τις υπερβολικές χθεσινοβραδινές οινοποσίες. Θεωρούσε χρέος του να αδειάζει το μπουκάλι και μετά να φεύγει για ύπνο. Τι πρωτότυπα δεδομένα για κατανάλωση χρόνου! Αλήθεια πόσο καιρό είχε να κοιμηθεί ξενέρωτος; Τις τελευταίες φορές που το προσπάθησε, δεν το είχε καταφέρει. Έπρεπε να ναρκώσει το μυαλό του για να γυρίσει να κοιμηθεί σπίτι του. Λες και υπέφερε για κάποιο έγκλημα που δεν είχε κάνει. Για κάποιο άγνωστο έγκλημα που πλήρωνε κάθε μέρα. Για άλλη μια φορά ένοιωσε την γνώριμη μοναξιά να τον συντροφεύει στο ξύπνημα του. Δεν τον ενδιέφερε το τζάμπα γαμήσι, δεν ήθελε να είναι απλώς άλλο ένα υποκατάστατο στην μοναξιά του, όπως το αλκοόλ. Έβλεπε τον έρωτα σαν μία από τις ελάχιστες αλήθειες που επέμενε να κρατάει ζωντανή. Θυμήθηκε τις τελευταίες φορές που είχε επιδοθεί σ' αυτόν και ήτανε πίτα... Το καλό της υπόθεσης ήταν ότι το μεθύσι συνιστάται για έρωτα χωρίς προφυλακτικό, με την προϋπόθεση βέβαια ότι αντιλαμβάνεσαι το τι γίνεται.

Σηκώθηκε αργά και βαριά, ξύνοντας τον σβέρκο του και με μια αφόρητη επιθυμία για κατούρημα. Είχε πιει τουλάχιστον δύο λίτρα νερό το βράδυ στον ύπνο του. Κατευθύνθηκε προς την τουαλέτα ελπίζοντας να την βρει στην ίδια θέση που την είχε αφήσει την τελευταία φορά που την επισκέφθηκε χτες το βράδυ. Η όχι και τόσο ευχάριστη και βαρετά γνώριμη κατάσταση του, τον έκανε να συνειδητοποιήσει τη θέση του. "Κάθε πρωί που ξυπνάω με την γεύση του μισού στο μυαλό μου, με κόκκινα μάτια και μια πικρίλα στο στόμα, με ζαλισμένο το κεφάλι και βρώμικα χνώτα. Μια σκέψη αντηχεί στο υποσυνείδητο μου, γεμίζοντάς με ενοχές για τα χθεσινά συναισθήματα που πρόδωσα και εξόρισα και ένα βλέμμα γεμάτο απορία, για το πόσο θα πάει ακόμα; Κοιτώντας τον καθρέφτη στην τουαλέτα, σκέφτομαι ότι κάποτε επιτέλους πρέπει να σταματήσουν οι συναισθηματισμοί. Ρίχνοντας δύο χούφτες παγωμένο νερό στο πρόσωπο μου, απαντώ πως ναι: κάποτε επιτέλους πρέπει να σταματήσουν οι συναισθηματισμοί."

Το αγόρι έφυγε τραβώντας την βαριά εξώπορτα και αφήνοντας πίσω του προσωρινά τις γνώριμες μυρωδιές και γκρίνιες που έπαιζαν στίπτι του. Με γρήγορα βήματα κατευθύνθηκε στην παραλία παρατηρώντας πως οι άνθρωποι γύρω του ήταν τόσο συνεπείς στα καθημερινά πόστα τους όσο και δείκτες του ρολογιού. Οι εικόνες αυτές κυλούσαν στους γνώριμους ρυθμούς χρόνια τώρα. Ο παγωμένος βρώμικος αέρας που του γδέρνει το πρόσωπο, τον βοηθάει στο να ξεενερώσει εύκολα και να αφεθεί στις σκέψεις που βασανίζουν το μυαλό του. Σκέψεις σχετικά με την καθημερινή του απραξία και την βαρεμάρα που τον τρωει. Για τις κοινωνικές του κόντρες και τα οικονομικά του αδιέξοδα, για τα νοίκια που χρωστάει και την έλλειψη ενδιαφέροντος σ' οτιδήποτε. Για τις αποφάσεις του παρόντος και το νόημα του μέλλοντος. Σκέψεις για την ζωή του γενικότερα δηλαδή. Τελευταία περίμενε η κατάσταση του να φτάσει στο απροχώρητο για να κάνει κάτι. Λες και περίμενε να γίνει κάτι καλύτερο. Καλύτερο σε τι δηλαδή; Τα τελευταία χρόνια τα πράγματα γινότανε όλο και πιο δύσκολα στο θέμα της επιβίωσης. Ατελείωτες ώρες καθημερινής φθοράς μέσα στην μισθωτή σκλαβιά, αφαιρούσαν σταδιακά την λιγοστή διάθεση διασκέδασης που ήδη είχε επιβαρυνθεί με τις οικονομικά δύσκολες συνθήκες επιβίωσης. Υπήρχε κόσμος που λόγω των οικονομικών δυσχερειών, αναγκαζότανε να εγκαταλείψει ιδέες που συντηρούσε χρόνια

τώρα. Το κράτος χρησιμοποιούσε τον οικονομικό αποκλεισμό σαν μέσο καταστολής. Και στον ορίζοντα δεν φαινότανε τίποτε ικανό να ανατρέψει αυτούς τους όρους. Κάθε ξημέρωμα του αποδείκνυε πως αυτή είναι η πραγματικότητα που ζούσε, δεν είχε να περιμένει τίποτε και από κανέναν. Έπρεπε από μόνος του να κινήσει τις διαδικασίες της άμυνας του πριν να είναι αργά. Πριν ξυπνήσει ένα πρωί και δει ότι είναι μόνος του στο πουθενά. Σκέφθηκε πως η ζωή σ' αυτήν την κοινωνία είναι σαν το λεωφορείο. Κάνει συγκεκριμένη διαδρομή με συνεχείς στάσεις ανασφάλειας, είναι γεμάτη με σιωπηλή αδιαφορία και πρέπει να κρατιέσαι πάντα από τον εαυτό σου.

Έρχεται πάντα με καθυστέρηση και πρέπει να πληρώνεις το ακριβές αντίτιμο. Σ' αυτήν τη κλειστοφοβική κοινωνία τα πάντα είναι λάθος. Στα σχολεία τα παιδιά μαθαίνουν την υποταγή και την εξάρτηση. Μια αλήθεια χπισμένη στα ψέματα. Κάθε φορά που παραπατούσε στις ελπίδες του, έδινε κουράγιο στον εαυτό του ψιθυρίζοντας του: "Μείνε αληθινός, να είσαι αληθινός". Αυτό ήταν ένα από τα ελάχιστα "πιστεύω" που αναγνώριζε σαν χαρακτηριστικό. Αν και υπήρχαν πολλών ειδών αλήθειες. Όλος ο κόσμος μιλάει γι' αλήθειες και τις επιδεικνύει σαν τις προσωπικές του ιστορίες.

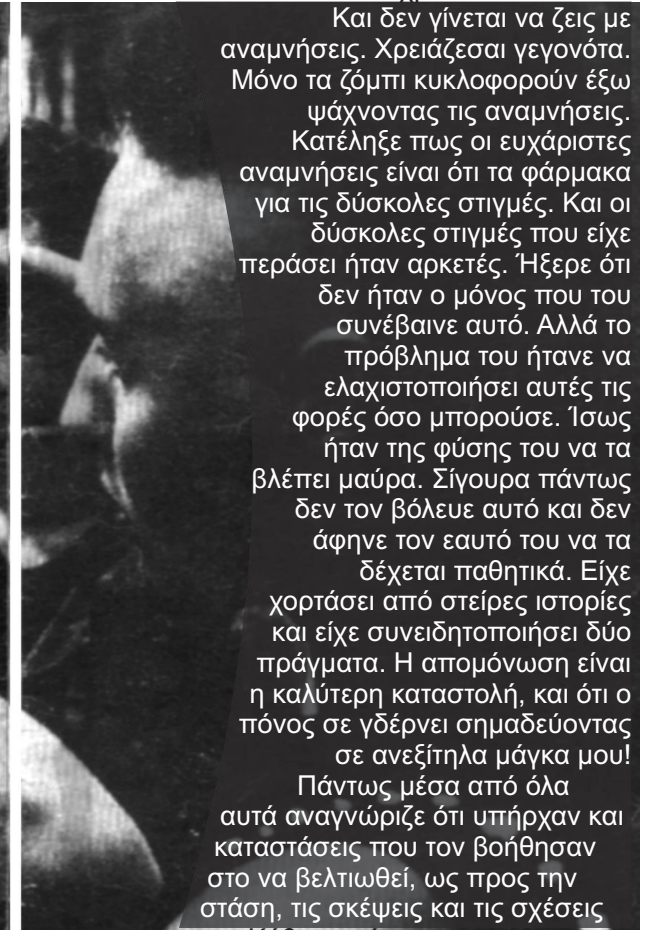
"Για πια αλήθεια μου μιλάς; Την δική σου; Τη δική μου; Ή την δική τους; Την αλήθεια που προωθούν οι μέντορες της εκμετάλλευσης ως κοινωνικό αγαθό, και λατρεύουν οι εκμεταλλεόμενοι; Για την αλήθεια του συμβιβασμού; Για την αλήθεια που πεθαίνουμε ψάχνοντάς την; Για την αλήθεια που κάθε μέρα με σκοτώνει; Ο καθένας έχει την δική του αλήθεια, που βγάζει βόλτα κρατώντας την σφιχτά απ' το χέρι, μη τυχόν και του δραπτεύσει. Η μοναδική αλήθεια είναι η καθημερινότητα σου ..."

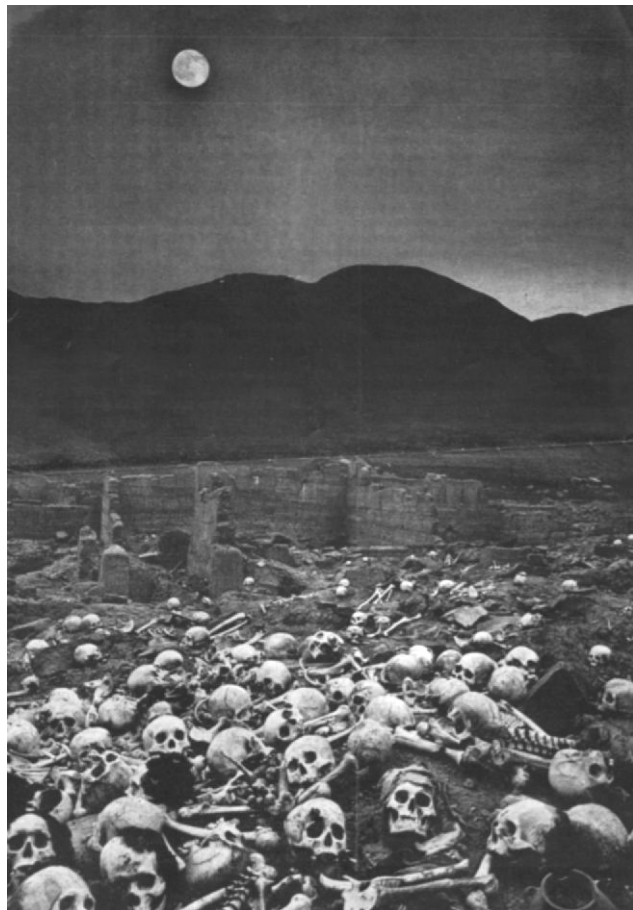

Ορισμένες φορές αναπολούσε το παρελθόν. Τότε που οι παρέες ξεχύνονταν στους δρόμους φωνάζοντας και κάνοντας αλητείες, ζώντας για το τώρα, χωρίς μαύρες σκέψεις να αναστέλλουν την όρεξη τους για ζωή. Την απαισιοδοξία του ρεαλισμού την ανακαλύψανε μετά. Τις μέρες αυτές η ευτυχία είναι συνώνυμο της ταλαιπωρίας. Η κατάρτα της αστείρευτης δίψας μαστίζε αρκετούς από αυτούς. Όπως και να' χει το θέμα εκείνα τα χρόνια τελειώσανε.

Και δεν γίνεται να ζεις με αναμνήσεις. Χρειάζεσαι γεγονότα. Μόνο τα ζόμπι κυκλοφορούν έξω ψάχνοντας τις αναμνήσεις. Κατέληξε πως οι ευχάριστες αναμνήσεις είναι ότι τα φάρμακα για τις δύσκολες στιγμές. Και οι δύσκολες στιγμές που είχε περάσει ήταν αρκετές. Ήξερε ότι δεν ήταν ο μόνος που του συνέβαινε αυτό. Αλλά το πρόβλημα του ήταν να ελαχιστοποιήσει αυτές τις φορές όσο μπορούσε. Ίσως ήταν της φύσης του να τα βλέπει μαύρα. Σίγουρα πάντως δεν τον βόλευε αυτό και δεν άφηνε τον εαυτό του να τα δέχεται παθητικά. Είχε χορτάσει από στείρες ιστορίες και είχε συνειδητοποιήσει δύο πράγματα. Η απομόνωση είναι η καλύτερη καταστολή, και ότι ο πόνος σε γδέρνει σημαδεύοντας σε ανεξίτηλα μάγκα μου!

Πάντως μέσα από όλα αυτά αναγνώριζε ότι υπήρχαν και καταστάσεις που τον βοήθησαν στο να βελτιωθεί, ως προς την στάση, τις σκέψεις και τις σχέσεις του. Κάθε φορά οι προσπάθειες επικοινωνίας και δράσης του αποσκοπούσαν στην βελτίωση της καθημερινότητας του. Βελτίωση που κυνηγούσε μέσα από τις καθημερινές κόντρες ηθικής με τον κοινωνικό του περίγυρο και μέσα από τις εργασιακές προστριβές με υπαλλήλους και αφεντικά. Βελτίωση που έβγαινε μέσα από τις ερωτικές του αναζητήσεις και τις ατελείωτες συζητήσεις με τις παρέες του. Ήταν ένα καθημερινό κινήγι προς βελτίωση του χαρακτήρα του και του σχηματισμού των

πολιτικών του "πιστεύω".

Ωστόσο ο τρόπος με τον οποίο είχε επιλέξει να ζει ορισμένες φορές τον έκανε να κολυμπάει στην μοναξιά. Ο ίδιος γνώριζε το αντίτιμο των επιλογών του και ήταν διατεθειμένος να πληρώσει το λογαριασμό που ήταν χρεωμένος στο όνομα του. Δεν του άρεσε να αφήνει κενά πίσω του. Όσο όμως και αν γνώριζε ότι αυτή ήταν η πραγματικότητα, τα αισθήματα τον τρέχανε αλλού.... "Ορισμένες φορές αισθάνομαι μέσα σ' αυτήν την πόλη σαν φυλακισμένο ζώο στον ζωολογικό κήπο. Μόνο που αυτές οι πόρτες είναι ανοιχτές, όπως και στα ψυχιατρεία. Κοιτώντας γύρω μου παρατηρώ και τους άλλους έγκλειστους, οι οποίοι σαν απόδειξη της καταστολής τους δε σου μιλούν και δε σε κοιτάν στα μάτια. Βγαίνουν από τα σπίτια κελιά στα μπαλκόνια μόνο για να βεβαιωθούν ότι δεν τους παρακολουθεί κανείς και για να

σιγουρευτούν γι' αυτό κλείνουν τα πατζούρια τους μ' ένα θόρυβο που επαναλαμβάνεται ξανά

Εξουσιοδοτημένοι γιατροί με πολιτικά και επιστημονικά διαμορφωμένη συνείδηση καλούνται να δώσουν λύσεις σε ψυχολογικά αδιέξοδα, που ωθούν τους ασθενείς σε υστερικές κρίσεις ανασφάλειας, ως επακόλουθο της απωλεισθείσας ζωής.

Μέτοικοι πρώην αγωνιστές της ανατροπής, που είχαν πάρει χάρη ως παλιά μοντέλα τα χρόνια της απόσυρσης, αποκαλούνται τώρα παλιατζήδες. Οι ίδιοι ηγούνται της παράνομης διακίνησης δισκετών με απαγορευμένο περιεχόμενο ξεχασμένης αυθεντικής ιστορίας. Που περιγράφει όλα τα μεγάλα χρονικά γεγονότα που οδήγησαν σταδιακά στην εκσυγχρονιστική διαμόρφωση αυτού του εκφυλισμένου πολιτισμού. Επίσημα οι ιστορικές αυτές αναφορές έχουν απαγορευθεί και εξαφανιστεί. Έχουν αντικατασταθεί με λογοκριμένες αναφορές εικονικών πολέμων, και εκπαιδευτικών σήριαλ επιμελώς ελλιπούς ιστορίας. Θέτοντας έτσι σε καθεστώς ομηρίας όλους τους έγκλειστους κατοίκους, αναγκάζοντας τους να δεχθούν τις τωρινές συνθήκες εκβιαστικής επιβίωσης, σαν τις μοναδικά αποδεδειγμένες, κατάλληλες και ασφαλείς. Με σκοπό να ελαχιστοποιήσουν το μίasma της συνομωσίας κατά του υπάρχοντος καθεστώτος. Συνειδητοποιημένοι αυτόνομοι επιζώντες, που φαινομενικά υποδύονται και αυτοί

και ξανά. Μερικοί από αυτούς δείχνουν να έχουν συνειδητοποιήσει την κατάστασή τους και φαίνεται να είναι εντελώς εξοικειωμένοι με αυτό. Άλλοι πάλι, για να καταφέρουν και αυτοί με την σειρά τους να αντεπεξέλθουν στις ανάγκες που απαιτούν οι νόμοι αποδοχής του εγκλεισμού τους σ' αυτήν την κοινωνία φυλακή, προσπαθούν να μιμηθούν τους ήδη προσβεβλημένους από αυτήν. Αρρώστιες που αρκεί και μια ματιά για να μεταδοθούν είναι: η μοναξιά, η ανία, η απάθεια, η ήττα, ο πόνος, η μιζέρια, η ψευτιά και ο φόβος. Μέσα σ' αυτόν τον ανθρωπολογικό κήπο κυκλοφορούν: απάνθρωποι δεσμοφύλακες, οπλισμένοι κυνηγοί που ψάχνουν για παρανοημένους σκλάβους, μεθύστακες φονιάδες και αντάρτες συνείδησης. Σκοπός των κυνηγών αυτών είναι η σύλληψη των θυμάτων τους, καθότι πληρώνονται με το κεφάλι. Σε περίπτωση που η σύλληψη δεν είναι εφικτή κλωνοποιούν έναν αντίστοιχο.

Πρόστυχα προτεταμένες κάμερες ανάμεσα σε διαφημιστικά νέον, έξω από τράπεζες και διοικητήρια παρακολουθούν και καταγράφουν συμπεριφορές, συζητήσεις και μαζώξεις. Σκοπός τους είναι η επισήμανση, η καταγραφή και η καταστολή οποιασδήποτε απόπειρας ανταρσίας που θα αποσκοπούσε στην υπονόμευση του καθεστώτος, για να δημιουργήσει κλίμα ανασφάλειας και αμφισβήτησης. Η πάταξη αυτών επιβάλλεται να είναι άμεση πριν αυτές γενικευθούν και εξαπλωθούν στους υπόλοιπους δήμους. Οι φέροντες όπλα να εκτελούνται επιτόπου. Οι πρωταγωνιστές των γεγονότων να τυγχάνουν την ανάλογη μεταχείριση: για τους άντρες προτείνεται πλύση εγκεφάλου και ευνουχισμός και για τις γυναίκες λοβοτομή και στείρωση. Τέλος οι παραπάνω να σημαδεύονται με τον ανάλογο κωδικό ασφαλείας. Οι δε αδέσποτες αλήθειες να συλλαμβάνονται και να βαλσαμώνονται.

τους αλλοτριωμένους, κατάφεραν να κρύψουν δόσεις επικίνδυνης αλήθειας, στα χρόνια της μεγάλης κατάσχεσης. Θεωρώντας οι ίδιοι, ότι οι κοινωνικοί εξεγερτικοί αγώνες που διεκδίκησαν την ελεύθερη ζωή, έχουν περάσει ανεπιστρεπτί στο ανύπαρκτο πλέον παρελθόν. Αφήνοντας πίσω τους ως μοναδικούς μάρτυρες εκείνων των κοινωνικών πολέμων, τις επικίνδυνες αλήθειες που έχουν μείνει για να θυμίζουν την παράνομη περηφάνια που κάποτε τολμούσαν να διακηρύττουν, σαν το νόημα της ζωής. Σ' αυτά τα σκοτεινά και απέλπιδα χρόνια, τα "πιστεύω" της αντίστασης έχουν πλέον εξαφανιστεί, και οι ελάχιστες προσπάθειες της έχουν αποπλιστεί δραματικά".

Όλες οι παραπάνω εικόνες κυκλοφορούσαν ανενόχλητες στο μυαλό του δημιουργώντας του συναισθήματα οργής και μίσους. Είχε σιχαθεί το να αισθάνεται ένοχος και υπόλογος απέναντι σ' έναν κρατικό μηχανισμό που σκηνοθετούσε την καταστολή του υπονομεύοντας τα "πιστεύω" του. Σκέφτηκε πως την ιστορία αυτή την βιώνουν χρόνια τώρα όλοι οι έγκλειστοι. Και ελάχιστοι είναι αυτοί που αντιστέκονται και ακόμη λιγότεροι αυτοί που εξεγείρονται.

"Κανείς δεν έχει χαρακτηρίσει φονιάδες τους κλέφτες της ηθικής μας. Κανείς δεν έχει πει φονιάδες τ' αφεντικά που καταστρέφουν τα κορμιά και τις ψυχές μας για τις αχόρταγες ανάγκες της επιχείρησής τους και μας καταβροχθίζουν προς τέρψιν τους και την κατάλληλη στιγμή μας εκκρίνουν σαν σκατά. Κανείς δεν έχει πει

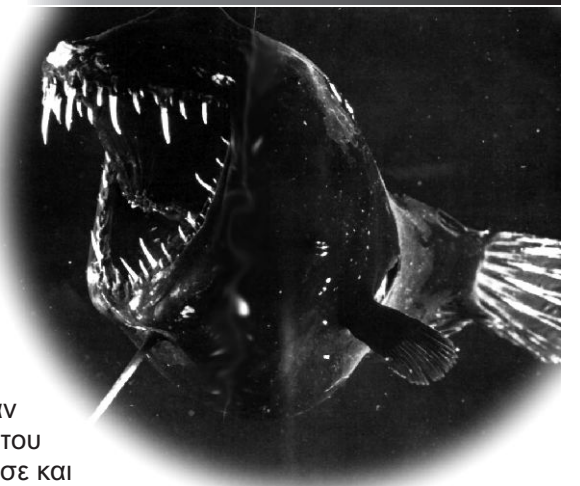
φονιάδες τους θεούς δικαστές που αποφασίζουν και διατάζουν για τις ζωές μας. Κανείς δεν χαρακτήρισε φονιάδες τους ψυχιάτρους που βιάζουν καθημερινά με τις γνώσεις και τις θεωρίες τους, τους αιχμάλωτους του κοινωνικού πολέμου. Κανείς δεν έχει πει φονιάδες τους μπάτσους που εκπυρσοκροτούν ανεξέλεγκτα στις καθημερινές περιπολίες τους, νομίζοντας πως οι ίδιοι είναι πρωταγωνιστές της χθεσινής βιντεοταινίας. Κανείς δεν έχει πει φονιάδες όλους αυτούς που επιπόνησαν και επιβάλλουν τα απαγορευμένα ως συρματοπλέγματα στην ελευθερία μας. Κανείς δεν έχει πει φονιάδες αυτούς που δημιουργούν την νεκρική σιγή ως ατμόσφαιρα επιβίωσης. Κανείς δεν είπε φονιάδες τους στραγγαλιστές της όρεξης μέσα από τους κανόνες της κυριαρχίας τους. Κανείς δεν έχει πει φονιάδες τους χασάπηδες που κατακρεουργούν τις ελπίδες και τα όνειρα μας. Κανείς δεν έχει πει φονιάδες τους καθημερινούς βιαστές της συνείδησής μας που παίζουν με τα λιγοστά συναισθήματα που μας έχουν απομείνει....".

Ο καταιγισμός κατηγοριών σταμάτησε απότομα, λες και η κούραση κατέβαλε την μηχανή του μυαλού του. Ο παγωμένος αέρας αφυδάτωνε ακόμα περισσότερο το αζύριστο πρόσωπο του. Μπροστά του παρατήρησε τα παιχνίδια των γλάρων στον βρώμικο τσουχτερό αέρα. Απόρησε με το κουράγιο και το χρώμα τους. " Πώς γίνεται αυτοί οι γλάροι να είναι τόσο άσπροι μεσ' όλα αυτά τα σκατά που κολυμπάνε και τρώνε".

Το σκοτάδι είχε αρχίσει να επικρατεί στην ατμόσφαιρα, και το αγόρι σηκώθηκε να φύγει. Αποφάσισε να επιστρέψει από τον ίδιο δρόμο που είχε έρθει. Άφησε πίσω την θάλασσα και τους γλάρους και ξεκίνησε τον δρόμο της επιστροφής. Κατευθύνθηκε προς την λεωφόρο, ψάχνοντας για την συγχυσμένη ατμόσφαιρα που είχε ξεχάσει για λίγο, αγναντεύοντας την θάλασσα απορροφημένος από τις σκέψεις του. Φτάνοντας στα διόδια του πολιτισμού η προέλαση του διακόπηκε από ένα αυστηρά απαγορευτικό κόκκινο φανάρι, που ήταν βιδωμένο μπροστά στις διαβάσεις του πρώτου μεγάλου κεντρικού δρόμου, ο οποίος λειτουργούσε και ως μονάδα παραγωγής θορύβου. Αφηνιασμένα αυτοκίνητα κόρναραν γκρινιάζοντας σαν ξυπνητήρια που σε καλωσορίζουν στην αγκαλιά της μητρόπολης. Έγειρε προς το φανάρι, αποφασισμένος να στηριχθεί επάνω του, ακουμπώντας το με τα ντυμένα από το δερμάτινο μπουφάν μπράτσα του. Σήκωσε το κεφάλι του ψηλά σα να 'θελε να καλωσορίσει την νύχτα που σέρνονταν στον ουρανό. Αστέρια δεν είδε πουθενά όσο και αν έψαξε. Φαίνονταν μόνο τα σιδερένια κατάρτια που ορθώνονταν απειλητικά στις κορυφές των πολυκατοικιών.

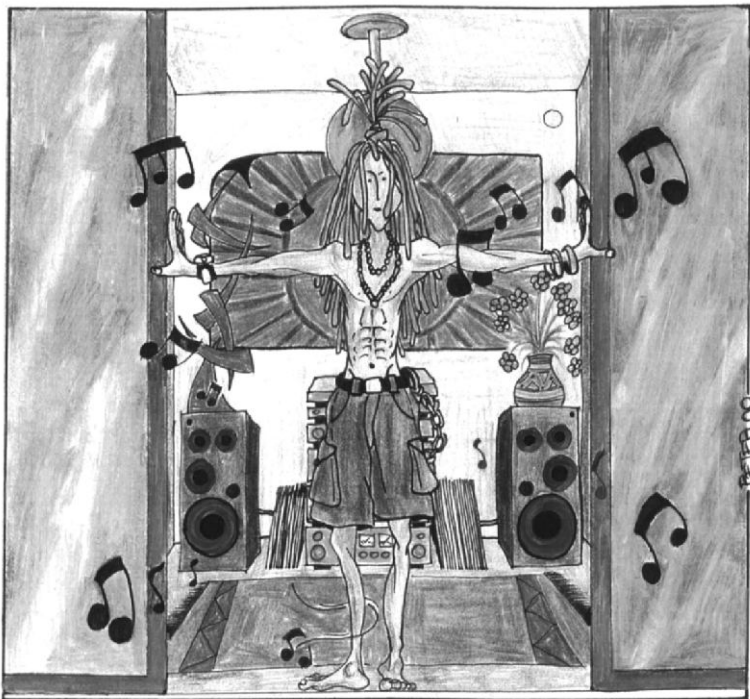
"Φτωχοί ιδιοκτήτες, ο πανύψηλος ξυλοκόπος θα τσακίσει το μεταλλικό δάσος των κεραιών που χτίσατε στις ταράτσες σας. Θα είναι αμείλικτος και περιτριγυρισμένος από τις νυχτερίδες οδηγούς του".

Ανοίγοντας την είσοδο της πολυκατοικίας κατευθύνθηκε στο ασανσέρ, το οποίο βαριόταν απελπιστικά να ξεκινήσει την διαδρομή του. Ανέβηκε και το περίμενε στα πρώτα σκαλιά κοιτώντας έξω από το παράθυρο του πλατύσκαλου. Παρατήρησε το πόσο ήσυχη και βρώμικη ήταν η πρασιά. Του άρεσε να παρακολουθεί μέσα απ' τα θολά τζάμια της πολυκατοικίας αυτό το τόσο ήσυχο τοπίο. Αυτά τα ψηλά δέντρα που τα έλουζε η βροχή και τα έγδερνε ο αέρας, τολμούσαν να υψώσουν το πράσινο ανάστημα τους κόντρα στο σιμέντο των πανύψηλων κριζών πολυκατοικιών. Ήταν σαν να παρατηρούσε την επιθυμία για ζωή από έναν σιωπηλό μάρτυρα της παρακμής.

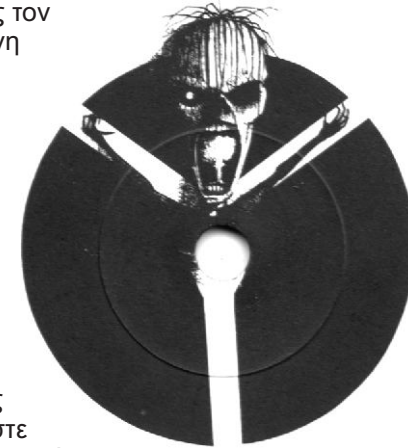

Το βαρύ σκοτάδι είχε σκεπάσει πια όλη την πόλη. Το αγόρι προετοιμαζότανε ψυχολογικά για την βραδινή του περιήγηση στο κέντρο της μητρόπολης. Δαιμονισμένα ουρλιαχτά που καταγγέλλανε τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης, παρέα με αβάσταχτα συναισθηματικά φορτισμένες μελωδίες, έδιναν την δική τους άποψη για το τι εστί τέχνη και μουσική, πλημμυρίζοντας το δωμάτιο του μ' ένα συνεχή καταιγισμό θορύβου και διαμαρτυρίας. Ο ίδιος αφήνεται απόλυτα στα συναισθήματα που του διεγείρει η μουσική, συνοδεύοντας τα με χύμα ρετσίνα. Μονολογεί επαναλαμβάνοντας ότι σήμερα δεν θα κάνει τα ίδια λάθη με χθες. Σήμερα δεν θα δειπνήσει με τον πόνο για παρέα. Σήμερα θα αφήσει να τον πνίξουν στον χορό τους τα ελεύθερα συναισθήματα του, όσο ονειρικά, όσο αληθινά και αν είναι αυτά. Εξάλλου δεν υπάρχει απολύτως κανένας λόγος, για να παραδεχθεί τα δεδομένα αυτού του κόσμου και ως δικά του. Ενός κόσμου που βρήκε έτοιμο και φρικτά αποτελειωμένο. Ούτως ή άλλως η τιμωρία της απομόνωσης τον είχε βρει εδώ και καιρό τώρα. Συμφώνησε πως η μοναδική συμμετοχή του σ' αυτόν τον ερειπωμένο κόσμο, θα είναι η προσπάθεια της καταστροφής του. Είναι και αυτό εξάλλου μια άποψη για την δημιουργία, η οποία μοιάζει μ' αυτή των superhona ή του big-bang. Σκέφτηκε πως ο μοναδικός σκοπός των μετεωριτών είναι να επιδίδονται σ' ένα αφηνιασμένα λυτρωτικό αυτοκαταστροφικό ταξίδι. Οι σκέψεις του διακόπηκαν όταν είδε ότι έξω η ατμόσφαιρα φωτίστηκε απότομα. Ήταν μια, από τις συνηθισμένες των τελευταίων χρόνων, βροχή φωτιάς. Ευτυχώς οι βροχές αυτές πέφτανε μόνο τους δυο μήνες του καταχείμωνου, που ήταν όλα βρεγμένα, και οι στάλες της δεν ξεπερνούσαν το μέγεθος της καύτρας, άσε που οι μισές σβήνανε

πριν πέσουνε κάτω στις λάσπες. Θυμήθηκε όμως ότι είχε απλωμένα ρούχα έξω στο μπαλκόνι, και άνοιξε την μπαλκονόπορτα του για να βγει έξω και να τα μαζέψει, πριν του τα τρυπήσει η καυτή βροχή. Ταυτόχρονα πετάχτηκαν από πίσω του και οι αδάμαστες συγχορδίες, αξιοποιώντας έτσι την ευκαιρία να ξεχυθούν έξω στην ατμόσφαιρα και να τρομοκρατήσουν τους έγκλειστους γειτόνους.

Το αγόρι βγαίνει έξω, έτοιμο να αντιπαρατάξει την δική του αλήθεια, απέναντι στα αποστειρωμένα ψέματα τους. Περνάει στο τεστ της αποσυμπίεσης του ασανσέρ, που σε βοηθάει να μεταβείς από τον κόσμο σου στον έξω. Η μπόχα των σκουπιδιών που έχουν κατεβάσει πριν από αυτόν, κάνει την αναμονή του εξαιρετικά δύσκολη. Η ατμόσφαιρα έξω ήταν ίδια με όλα τα τελευταία βράδια που είχε αποφασίσει να βγει. Ο αέρας παγωμένος και βρώμικος. Ο ουρανός κατακόκκινα θλιμμένος. Και μια νεκρική ησυχία να επικρατεί παντού. Σε ορισμένα από τα μπαλκόνια των μετέωρα από τα συρματοσχοίνα της μεταλλικό ήχο του τεντωμένου χορδή, που διέφερε στην ένταση την ηλικία του κορμιού. Το είχε και διαφορετικό χρώμα και αυτά ήταν σ' αποσύνθεση που έκανε. Τα περισσότερα γλυκάνισο, έτσι ώστε να να απωθούνται τα κοράκια κουφάρια. Το φαινόμενο αυτό είχε πάρει μορφή ασφάλεια αδυνατούσε πλέον για αυτοκτονία και τότε για ποιους να αποδώσει την μελετούσαν μια μετατροπή του να ξεκινήσουν διώξεις. Μέχρι τότε αυτό. Άσε που η ιδέα ότι σε λίγο θα φορές να παίρνουν βιαστικές αποφάσεις Εξάλλου για ορισμένους ήταν κουραστικά βαρετό, αλλά και αντιοικονομικό να ασχολούνται με τα πτώματα των συκρατούμενων τους. Έτσι τα εγκατέλειπαν κρεμασμένα στα μπαλκόνια ώστε να φαίνονται, και να ειδοποιείται η ανάλογη υπηρεσία του δήμου να τα κατεβάσει. Μέσα στα στενά κάτω από τα πρεβάζια των μπαλκονιών, κρύβονταν ζευγάρια που ερωτοτροπούσαν άσεμνα. Επιδίδονταν σε αξιόλογες ερωτικές πράξεις, μέσα στ' αυτοκίνητα, στις εισόδους των πολυκατοικιών, κάτω από δέντρα και μέσα σε αδιέξοδα στενά. Σαν να είχε μεταδοθεί το νέο της καταστροφής και όλοι και όλες θέλανε να εκμεταλλευτούν στο έπακρο τον ελάχιστο χρόνο που διαθέτανε, μ' αυτόν τον πανέμορφο τρόπο αποχαιρετισμού. Κάποιες ομάδες που δεν φαίνονται να ενοχλούνται με τα παραπάνω και αφήνουν τα ζευγάρια να συνεχίσουν με την ησυχία τους σ' αυτό που έχουν επιδοθεί, φαίνεται να κινούνται με διαφορετικούς ρυθμούς. Με γρήγορες κινήσεις που εκπέμπουν ανεβασμένη αδρεναλίνη, γράφουν με σπρέι στους καθαρούς τοίχους, σπάζοντας έτσι το γκρι χρώμα της σιωπής. Κολλάνε αφίσες εξέγερσης, αφήνοντας ίχνη από γλουτολίνη στον πεζόδρομο. Πετάνε τρυκάρια διακηρύσσοντας έτσι την ανυπακοή τους. Και βάζουν αυτοκόλλητα αντίστασης, στιγματίζοντας έτσι τους ετοιμοθάνατους. Πρέπει να λειτουργούν σε συντονισμένες ομάδες γιατί έχουν γεμίσει όλη την πόλη μέσα σε μια νύχτα. Οι περισσότεροι από αυτούς φοράνε όμοια ρούχα μεταξύ τους, ενώ οι κινήσεις αλληλεγγύης ανάμεσα τους την ώρα της δράσης φανερώνει την σχέση συντροφικότητας που έχουν. Τα καχύποπτα βλέμματα τους φαίνεται να μην εμπιστεύονται κανέναν, και οι ίδιοι

δείχνουν να έχουν απόλυτη επίγνωση των πράξεων τους. Τους είναι γνωστό ότι οποιαδήποτε απόπειρα αυτόνομης διακίνησης ανατρεπτικών ιδεών, που δεν έχει σχέσεις με ιεραρχημένες ομάδες που λειτουργούν και ως ρουφιάνοι που δεν συνεργάζεται με μεσολαβητές συμφερόντων διαφήμισης, που τα ακουμπάνε στον δήμο και δεν ελέγχονται από κομματικά στελέχη που συνδιαλέγονται με το κράτος, θεωρείται παράνομη και διώκεται άμεσα. Γι' αυτό και οι επαναστάτες έπρεπε να παίρνουν κάποια μέτρα προφύλαξης, μιας και το να συλληφθούν και να περάσουν το υπόλοιπο βράδυ σ' ένα σκοτεινό, κρύο και βρώμικο κελί, βρίζοντας τους οι μπάτσοι και οι μπατασίνες περιμένοντας να οδηγηθούν το πρωί στα δικαστήρια, δεν ήταν σίγουρα ότι καλύτερο θα μπορούσε να τους συμβεί. Το αγόρι έβγαλε και αυτό με την σειρά του, απ' την εσωτερική τσέπη του δερμάτινου μπουφάν, τα δικά του αυτοκόλλητα μηνύματα. Χρόνια τώρα συμμετέχοντας και αυτός με τον τρόπο του στην κοινωνική αντίσταση, ενάντια στις μητροπόλεις του αφανισμού είχε σημαδέψει μ'

αυτοκόλλητα όλους τους δρόμους που οδηγούσαν στο σπίτι του. Λες και φοβόταν μη χαθεί, όταν ήταν σουρωμένος, μέσα στα σκοτεινά στενά και τον βρει ο μινώταυρος εκδικητής. Έβαζε σε όποιο μέρος φαινόταν πως του έγνεφε καταφατικά.....

"Αυτοί οι δύστυχοι μίζεροι μολυσμένοι δρόμοι. Πρέπει να τους πολεμάς κάθε λεπτό μ' όλους τους τρόπους. Αν τους αφήσεις θα σε πνίξουν. Γι' αυτό βάλε ένα εδώ, κι άλλο ένα εδώ....

Τα σκουπίδια είναι οι καρποί τους, είναι τα ανεκμετάλλετα όνειρα που ωρίμασαν και πέφτουν απραγματοποίητα. Κανείς δεν σκύβει να τα πάρει, και αυτά έχουν αρχίσει και σαπίζουν. Είναι οι καρποί αυτής της δημοκρατικά πολιτισμένης πόλης. Και οι λάσπες...

Αυτές είναι τα δάκρυα της δυστυχίας, απ' όλους αυτούς που δεν πρόλαβαν καν να κάνουν όνειρα. Που όσο και αν ικέτεψαν, όσο και αν προσπάθησαν να το αποφύγουν, όσο και αν προσπάθησαν να το καθυστερήσουν βρήκαν την θέση τους εκεί να τους περιμένει.

Το σκοτάδι σαν κριτής είναι αμείλικτο. Λάσπες που γίνονται χαλιά, για να μας καλωσορίσουν στο πέρασμα του χρόνου που κυλάει χωρίς εμάς. Τα σκουπιδιάρικα σκέφτηκε- πρέπει ν' ανταλλάξουν ρόλο μ' αυτόν των σχολικών λεωφορείων. Ούτως ή άλλως σκουπίδια είναι αυτά που μαθαίνουν στα παιδιά. Τα σκουπιδιάρικα θ' αλέθουν το μυαλό των παιδιών, και τα σχολικά θα κουβαλάν ταξινομημένα τα σκουπίδια. Εξάλλου υπάρχουν φορές που βρίσκεις ολόκληρους θησαυρούς πεταμένους στα σκουπίδια".

Ήταν αρκετές φορές που το αγόρι βλέποντας διάφορες εικόνες στους δρόμους της πόλης, έβαζε τον εαυτό του να τις αναλύει, ψάχνοντας για κάποιο μήνυμα από τις ατελείωτες βόλτες μέσα στα λασπωμένα στενά, με την μπόχα του πολιτισμού σε αποσύνθεση, να διαπερνάει το κρύο και να το συντροφεύει.

Άρχισε να συλλογάται τις παρέες του. Τα τελευταία χρόνια είχαν διαδραματιστεί διάφορα γεγονότα, που είχαν διαλύσει κάποιες από αυτές και είχαν συσπειρώσει κάποιες άλλες. Είχε καταφέρει να ξεπεράσει τις εμπόλεμες καταστάσεις που είχαν δημιουργηθεί και μαζί με τους συντρόφους του είχαν διαφυλάξει ένα αμοιβαίο ενδιαφέρον για την καθημερινή κρίση των γεγονότων. Στην ηλικία του είχε γνωρίσει αρκετό κόσμο και όταν επέλεγε να κάνει παρέα με κάποιους από αυτούς, αυτό κρατούσε μεγάλα χρονικά διαστήματα. Με ορισμένους από αυτούς είχε κρατήσει φιλικές σχέσεις, και με κάποιους εχθρικές.

"Η αλήθεια είναι πάντα αυστηρή και πονάει. Αλλά όλοι χρειαζόμαστε ένα ρίσκο. Έξω στον δρόμο το σενάριο είναι διαφορετικό από αυτό

που μας διάβαζαν στο σχολείο. Οι σκύλοι ξεσκίζουν γάτες, και οι γάτες καταπίνουν χελιδόνια. Ο δρόμος είναι το καλύτερο σχολείο και η γειτονιά σου το καλύτερο φροντιστήριο". Σκέφτηκε τις συμμορίες, που φτιάχνονται για να επιβιώσουν και όχι για να επιβληθούν.

"Τις συμμορίες της ανυπότακτης συνείδησης, που θα γεμίσουν τους δρόμους και όχι τα κλουβιά σας. Δεν θα γίνουν αντικείμενο διαφήμισης ούτε παιχνίδι στην στείρα φαντασία σας. Μπάσταρδοι, προσκυνημένοι, χολεριασμένοι υποταγμένοι! Η σαπίλα της αποσύνθεσης σας έχει γίνει η μурωδιά του πολιτισμού σας. Όσο και αν εκλιπαρείτε για οίκτο και κατανόηση,

δεν θα το βρείτε. Είστε καταδικασμένοι στον πόνο, στην απελπισία, στην στέρηση και το σκοτάδι. Κινδυνεύουν τα παιδιά σας και η καριέρα σας, απ' την αρρώστια της μοναξιάς που σας γέννησε. Δεν υπάρχει αντίδοτο, μόνο η συνέχεια της παράδοσης που επιλέξατε. Εσείς στην ασφάλεια του σπιτιού σας, και αυτοί στους άγριους δρόμους. Όχι δεν θα πεθάνετε από το χέρι δικού μας βασανιστή. Τα βασανιστήρια είναι προνόμιο της άρχουσας τάξης ως επίδειξη εξουσίας. Κατά συνέπεια τα εφαρμόζουν οι καταπιεσμένοι σκλάβοι

στους κρατούμενους που τόλμησαν να αμφισβητήσουν την κυριαρχία των αφεντικών τους. Εσείς είστε κρατούμενοι της ίδιας της δικής σας της συνείδησης. Και αυτή είναι που θα σας βασανίσει μέχρι τέλους. Αυτή θα είναι η τιμωρία των εγκλημάτων σας. Και τότε είναι που και αυτοί που δεν ξέρουν να χαμογελούν, θ' αρχίσουν να ζωγραφίζουν με τις κινήσεις και τα βλέματά τους. Τότε είναι που η απόλυτη ισότητα θα κάνει να επιστρέψουν τα χαμένα χαμόγελα στην θέση τους, και θα αντικαταστήσουν τα δάκρυα του μίσους. Πάρε παράδειγμα τον μέσο άνθρωπο, που έχει μάθει να ζει προσκυνημένος.

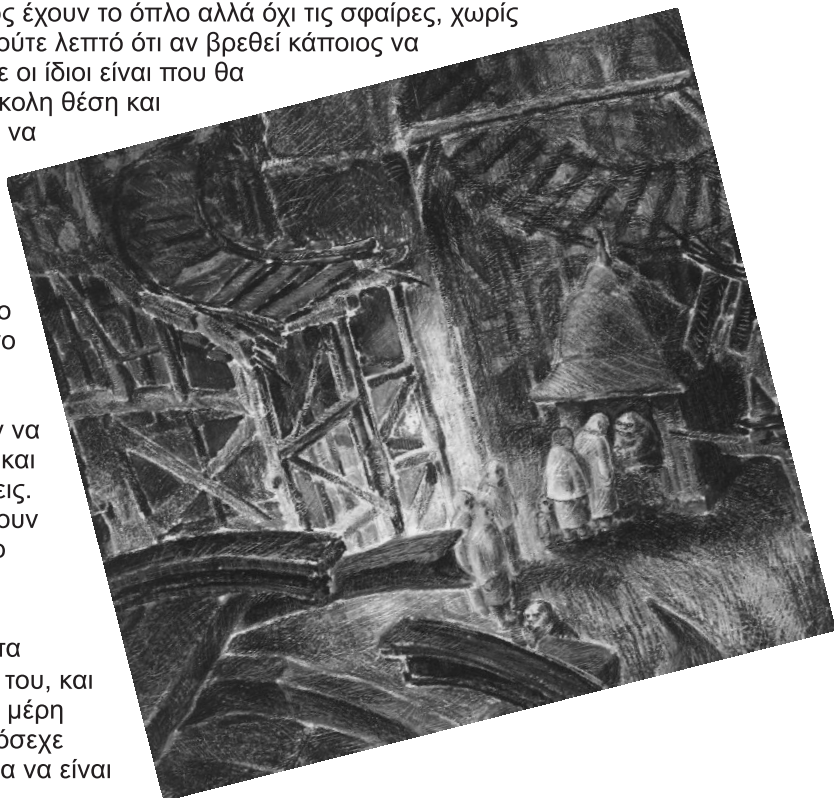

Είναι υποταγμένος σε ψεύτικα συναισθήματα και εθισμένος σε καταναλωτική αμοιβή. Φοβάται να αμφισβητήσει την επιφανειακή αλήθεια της καθημερινότητας του, μήπως και τον προδώσει η συνείδηση του σαν την καρδιά του. Ντρέπεται να παραδεχθεί την μονότονη μιζέρια που τον θρέφει. Αυτός ο άνθρωπος σιχάινεται την ζωή του και πάνω απ' όλα μισεί τον ίδιο του τον εαυτό, για την δειλία του που του έχει στερήσει οποιαδήποτε προσπάθεια αντίστασης. Αυτός ο άνθρωπος λοιπόν για να δικαιολογήσει την αδυναμία του, θα είναι ο πρώτος που θα καταδικάσει αυτούς που θα τολμήσουν να αποτινάξουν από πάνω τους τα δεσμά της υποταγής, που τους θέλουν μόνιμους σκλάβους της αυτοσυντήρησης. Αυτούς που θα αναζητήσουν χωρίς φόβο την αλήθεια όσο και αν τους κοστίσει αυτό. Γδερνοντας από πάνω τους το πατριωτικό συμφέρον, που χρησιμοποιούν ως μάσκα οι καταπιεσμένοι δολοφόνοι τους. Αυτοί οι προσκυνημένοι σκλάβοι λοιπόν είναι που θα σηκώσουν πρώτοι το χέρι για να

καταδώσουν και να κρεμάσουν, αυτούς τους ελεύθερους ανθρώπους που τους μισούν όσο και τον εαυτό τους. Αυτοί οι σκλαβωμένοι άνθρωποι κρύβονται πίσω από το ανύπαρκτο κουράγιο τους, και εκλιπαρούν για οίκτο από τον θεό τους. Οι απαγορεύσεις που έχουν επιβάλλει οι ίδιοι στον εαυτό τους, τους ακολουθούν δεσμεύοντας τους για όλη τους την ζωή. Έχοντας απορρίψει οτιδήποτε μπορεί να βάλει σε πειρασμό το κενό της απάντησης τους. Έτσι ώστε να διαφυλάξουν στο ακέραιο τον λήθαργο του καθημερινού κύκλου που στηρίζεται στον άξονα της αναγνώρισης του κοινωνικού τους περίγυρου. Καταξιώνοντας έτσι την θέση τους στην κοινωνία φυλακή στην κοινωνία εκμετάλλευση. Υπάρχουν και ορισμένοι αφορισμένοι ανάμεσα σ' αυτούς τους σκλάβους που εκλιπαρούν την αλόγιστη αδυναμία τους να τους εγκαταλείψει, ζητιανεύοντας λίγη υπομονή. Διακηρύσσουν πως έχουν το όπλο αλλά όχι τις σφαίρες, χωρίς να θέλουν να παραδεχθούν ούτε λεπτό ότι αν βρεθεί κάποιος να τους χαρίσει τις σφαίρες, τότε οι ίδιοι είναι που θα βρεθούν σε πραγματικά δύσκολη θέση και όχι οι δυνάστες τους. Πρέπει να γνωρίζεις ότι οι διαταγές είναι σαν τα δεμένα σκυλιά. Μόνο όταν τις λύσεις είναι επικίνδυνες για να σου ορμήξουν. Αν τις αγνοήσεις αυτές ακούνε μόνο το αφεντικό τους και εσύ μόνο το γάβγισμα τους. Και ότι οι εντολές είναι σαν τα ψυχοφάρμακα. Προσπαθούν να καταστείλουν συναισθήματα και όχι να λυτρώσουν καταστάσεις. Καταστάσεις που αποδεικνύουν με την ύπαρξη τους, το πόσο αληθινά ελεύθερο είναι το απαγορευμένο".

Συνέχισε να βγάζει τα αυτοκόλλητα από τον κόρφο του, και να τα κολλάει με δύναμη στα μέρη που τον εμπνέανε. Αφού πρόσεχε πρώτα η υποψήφια επιφάνεια να είναι

λεία, στεγνή και καθαρή. Έτσι ώστε η πλάτη με την κόλλα του αυτοκόλλητου, να εφάπτεται πλήρως με την επιφάνεια του μέρους που είχε επιλέξει. Η επόμενη κίνηση του, ήταν να το ξύνει πατώντας το με τα νύχια του, τα οποία μαύριζαν από το χρώμα, ανεβοκατεβάζοντας τα από την μια άκρη του αυτοκόλλητου μέχρι την άλλη. Έτσι ώστε να μην υπήρχε περίπτωση να μείνει κενό αέρος ανάμεσα στην επιφάνεια και το αυτοκόλλητο, γιατί κάτι τέτοιο θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σαν εσοχή για το δάχτυλο κάποιου ιδιοκτήτη, φασίστα ή κομπλεξικού, για να το ξηλώσει τραβώντας το. Σ' ορισμένα από τα μπαλκόνια των πρώτων ορόφων, φαινόταν το φωτεινό τρεμπόπαισμα των εικόνων της τηλεόρασης. Σαν αυτές να φρόντιζαν για τον υπνωτισμό των κατοίκων της πόλης. Άλλες φορές μονότονα απαλές και άλλες φορές απότομα δυνατές. Σε κάποια μπαλκόνια το φως της τηλεόρασης συνοδεύονταν και από τον ήχο της. Η νεκρική σιγή των έρημων βρεγμένων δρόμων αποδείκνυε το πόσο αποτελεσματικά τους καθήλωνε, υπνωτίζοντάς τους κατοίκους της πόλης.

"Άραγε πόσοι από αυτούς βρέθηκαν σ' αποσύνθεση, ρουφηγμένοι απ' τον καναπέ με το τηλεκοντρόλ στο χέρι. Μαγνητισμένοι μπροστά στην ανοιχτή τηλεόραση που βομβαρδίζει μ' εντολές ακατάπαυστα. Ορισμένα από αυτά τα θύματα πέθαναν περιμένοντας να ενημερωθούν για τις εξελίξεις που κατασκεύασαν οι κεφαλαιοκράτες. Που οι κεφαλαιοκράτες με την σειρά τους τις κατασκεύασαν για να κρατήσουν στην ακροαματικότητα τα θύματα, χρησιμοποιώντας τους έτσι ώστε να τους επιβάλλουν τα καινούρια κατασκευάσματα τους προς κατανάλωση. Δηλαδή η ενημέρωση η οποία υποτίθεται ότι προσφέρουν, δεν είναι άλλο απ' την αποθέωση του χρήματος που πηγάζει απ' την απόλυτη κυριαρχία του κεφαλαίου, που προσπαθεί να συντηρήσει οποιαδήποτε κυβέρνηση ελέγχεται απ' τους μεγιστάνες επιχειρηματίες. Αυτή είναι και μια από τις πιο αποδοτικές μορφές της σύγχρονης καταστολής. Κρατάνε τον κόσμο στο σκοτάδι της απομόνωσης διατάζοντας τον να ξοδεύει την ζωή του στην κατανάλωση. Εξάλλου είναι γνωστό ότι μέσα στα σπίτια τοποθετούνται μηχανήματα ρεαλιστικών παραισθήσεων, που προορίζονται για την ψυχαγωγία των έγκλειστων. Πρόσθετη λειτουργία των κουτιών αυτών, είναι η διαιώνιση ακίνδυνων πληροφοριών και η ελεγχόμενη μονόπλευρη ενημέρωση, που στηρίζεται στην διάδοση ψευδών ειδήσεων που κατασκευάζει η κυβέρνηση. Αρκετοί κρατούμενοι πολίτες, προσπαθούν μέσω των συσκευών αυτών να επικοινωνούν και να στέλνουν μηνύματα μεταξύ τους, χωρίς να ξέρουν ότι αυτές παρακολουθούνται από το κράτος. Οι περισσότεροι έχουν ενστερνιστεί αυτές τις μηχανές εκπλήρωσης χαμένων ιδανικών και παροχής ίσων ευκαιριών καριέρας. Φροντιστήρια για την εκπαίδευση καλλωπισμού συναισθημάτων και για την διατήρηση του καταναγκασμού της εργασίας, γίνονται και εκτός των σπιτιών κελιών με την

εθελοντικά αναγκαστική παρουσία όλων. Η αυστηρά ελεγχόμενη προσωπική ζωή των πολιτών, συμβάλλει στην δημιουργία των κατάλληλων συνθηκών, για την διαιώνιση της προπαρασκευασμένης ράτσας που θα υπηρετήσει πιστά τον θεσμό της εξάρτησης, σε μια τυφλή φυλακή υπακοής. Όπου χρόνια τώρα δομείται αυστηρά κατόπιν σχεδίου. Οι παραβάτες που αποπειρώνται να παραβιάσουν τις μπάρες και να καταστρέψουν τους κωδικούς, διώκονται αυτεπάγγελα και εξαφανίζονται".

Στο μυαλό του ήρθαν τώρα τα τελευταία γεγονότα που επιβάλλανε τα δελτία ειδήσεων μέσα από την τηλεόραση. Η θεωρία του θεού είχε καταρριφθεί. Ο καθένας τώρα έπρεπε να πράττει σύμφωνα με την διαμορφωμένη συνείδηση του. Όλες οι θρησκείες έχουν μετατραπεί πλέον σε αιρέσεις, που λατρεύουν τις δικές τους αξίες και τα δικά τους πρόσωπα. Όπως πολιτικούς, δικαστές, ηθοποιούς, τραγουδιστές, αθλητές και γιατρούς. Τώρα τους αρρωστημένους επιστήμονες κάθε είδους τους χρίζουν ήρωες, μιας και οι περισσότεροι πιστοί έχουν μείνει εγκληματικά μετέωροι.

Αδυνατώντας οι ίδιοι, φοβούμενοι ή αρνούμενοι, να πιστέψουν στους εαυτούς τους, προβαίνουν σε δεήσεις

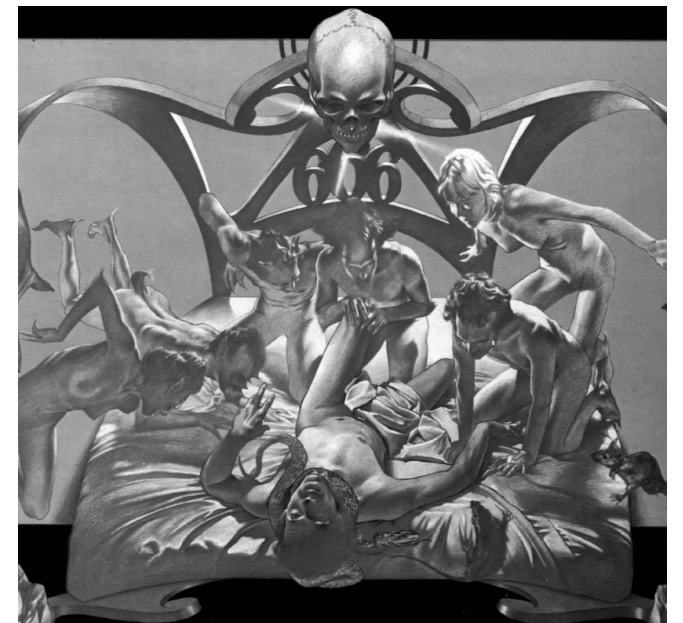
εξάρτησης στα σωματεία ευρέσεως ηρώων, ώστε να αποκατασταθεί το κενό της πίστης τους. Ζητώντας απεγνωσμένα μια μεγαλύτερη προστασία που θα μπορούσε να καλύψει την ανασφάλεια που δημιούργησε η έλλειψη ελευθερίας. Μ' αποτέλεσμα οι ήρωες αυτοί να κάνουν χρυσές δουλειές, καθώς καλούνται να καλύψουν το κενό που άφησαν πίσω τους οι εκκλησίες μετά την πτώση των θεών! Οι δικοί του πρωταγωνιστές ήταν οι φίλοι του, που άλλοτε τους αγαπούσε και άλλοτε

τους μισούσε, ανάλογα με το τι συναισθήματα του προκαλούσαν. Η δύναμη του και το κουράγιο για να συνεχίζει τον καθημερινό αγώνα αντίστασης και περιήγησης στην μητροχώρα, πήγαζε από τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνονταν τις σχέσεις του. Φιλικές ή ερωτικές οι οποίες ήταν και υπεύθυνες για την κατάρτιση των ιδεών του. Κάθε σχέση του ήθελε να έχει και κάποιο νόημα. Έτσι ώστε κάθε λεπτό της ζωής του να έχει σημασία. Είχε ζήσει τόσα χρόνια μόνος, που δεν ήξερε πλέον αν είχε εθιστεί στην μοναξιά ή την φοβόταν. Παρολ' αυτά αντλούσε δύναμη από το υποσυνείδητο του. Κάθε φορά που έβρισκε τον κατάλληλο χρόνο για να γλείψει τις πληγές του και αναπολούσε τις αιτίες, αυτές γινόταν όπλα δικά του. Όπλα που φανέρωνε μόνο την κατάλληλη στιγμή. Έτσι ορισμένες φορές και τα ασήμαντα λεπτά αποκτούσαν νόημα. Ήταν πολύ αυστηρός με τις σχέσεις και

τους φίλους του. Γιατί πάνω από όλα ήταν αυστηρός με τον ίδιο του τον εαυτό. Με κάποιους και κάποιες από αυτές είχε περάσει όμορφες και δυνατές στιγμές. Τα τελευταία χρόνια είχαν πεθάνει αρκετοί φίλοι του από διάφορες αιτίες. Γι' αυτούς που πήγανε γυρεύοντας, ή που φύγανε από μόνοι τους δεν στεναχωριότανε, αν και τους θυμότανε. Λυπότανε μόνο γι' αυτούς που φύγανε παρά την θέληση τους. Και ένα πράγμα που του την έσπαγε στα νεκροταφεία, ήταν ότι σε κρατάνε καθηλωμένο στο ίδιο μέρος. Οι αναμνήσεις του όμως φτάνανε και σε ιστορίες μίσους. Γεγονότα που είχαν παίξει και αυτά τον ρόλο τους και βρωμούσανε σαν τον Θερμαϊκό. Γεγονότα που είχαν σπηθεί από ανθρώπους που ξέρανε πως να τον χτυπήσουν και είχαν όλο τον χρόνο, να μελετήσουν τις κινήσεις τους. Μιας και οι ίδιοι κυκλοφορούσανε ανενόχλητοι στην ζωή του. Μια βαθιά σκέψη πέρασε από το μυαλό του.

"Μπορώ να υποσχεθώ σ' αυτούς ότι θα τους επισκέπτομαι στον ύπνο τους, και θα τους δαγκώνω την καρδιά ρουφώντας τους την αναπνοή. Καθισμένος με όλο το βάρος μου πάνω στο στήθος τους, ανακατεύοντας την συνείδηση τους σαν καυτό χυλό, που κοχλάζει μέσα στα μαλλιά τους και χύνεται στο μέτωπο τους ανάμεσα στα μάτια τους. Ένα πράγμα είχε μάθει από αυτούς, να μην εμπιστεύεται ποτέ κανέναν. Συνέχισε να βάζει τ' αυτοκόλλητα που κουβαλούσε απάνω του, στα μέρη που του έγνεφαν".

Το αγόρι συνέχιζε την περιήγηση του στα σωθικά της μητρόπολης. Μέσα σε σκοτεινά βρώμικα στενά και φωταγωγημένες πλατείες. Προσπαθούσε να αποφεύγει τις λακκούβες με τις λάσπες, που μέσα τους αντανakλούσαν τα επιβλητικά πανύψηλα φώτα και τα ψυχεδελικά νέον.

Παρατηρώντας τα φανάρια στις έρημες λεωφόρους, που εξακολουθούσαν να δίνουν εντολές τέτοιες άδειες ώρες, που μόνο φαντάσματα και σκύλοι τριγυρνούσαν. Αρκετές φορές συναντιόταν στις περιπλανήσεις του με τα ορφανά. Τα οποία χειμώνα καλοκαίρι φορούσαν τα ίδια ρούχα, και των οποίων τα χρόνια της αθωότητας είχαν διαγραφεί από την μνήμη και το λεξιλόγιο τους.

"Το μίσος των ορφανών είναι και το γονιμότερο στην ζωή. Για τις επιλογές που χάθηκαν μέσα στον βούρκο πριν τις γνωρίσουν, αλλά και για τις αξίες που φοβούνται να πιστέψουν ότι υπάρχουν".

Ορισμένες φορές έπαιρνε τα πράγματα πιο σοβαρά, απ' ότι του έλεγαν ότι έπρεπε να τα παίρνει. Αυτή η κρίση σοβαρότητας που τον κυριεύε, του άφηνε μια μόνιμη έκφραση θλίψης στο βλέμμα του. Σαν να του είχε κλέψει κάποιος την ψυχή, και ο δικός του σκοπός ήταν να ψάξει να την βρει και να την πάρει πίσω. Όλα ήταν τόσο συμμετρικά δεμένα μεταξύ τους και τόσο γκριζα και μονότονα βαρετά. Δεν την έβρισκε ούτε με τα δεκάδες σκατόμπαρα που ξεφύτρωναν στους δρόμους της πόλης και έμοιαζαν με βαμμένη πουτάνα που ψάχνει για πελάτες. Δεν του πρόσφεραν τίποτε αυτές οι σκοτεινές βρύτσες. Του φαινόταν ότι εκεί μέσα χωνόταν οι έγκλειστοι για να ξεχάσουν τι πραγματικά είναι, υποκρινόμενοι πως διασκεδάζουν. Συνδιαλεγόμενοι με τους χαρακτήρες τους και διαπραγματευόμενοι με τις ορέξεις τους.

Προσπαθώντας να τραβήξουν όσα περισσότερα βλέμματα μπορούν επάνω τους. Άσε που ο ίδιος δεν είχε και την ανάλογη

οικονομική άνεση,

για να πηγαίνει σε τέτοιου είδους μέρη, αλλά και τις ελάχιστες φορές που περνούσε αργά το βράδυ, ήταν από πριν εντάξει και δεν πολυκαταλάβαινε το σκηνικό που παιζόταν εκεί μέσα. Του φαινόταν όλα τόσο ίδια και απρόσωπα. Σα σουπερμάρκετ κατανάλωσης που εμπορευόταν τον ελεύθερο χρόνο των πελατών, προσφέροντας ανύπαρκτη διασκέδαση, αξιολογώντας την με το χρήμα. Υπήρχαν στιγμές που αισθανόταν βασανιστικά άδειος. Που δεν τον γέμιζαν ούτε οι σκέψεις του αλλά ούτε και το αλκοόλ που το χρησιμοποιούσε για να ναρκώνει το μυαλό του, και να μην σκέφτεται το κενό. Ορισμένες φορές προκαλούσε πόνο στο κορμί του μπας και ξυπνήσει επιτέλους αυτή η μαλακισμένη επανάληψη της αυτοσυντήρησης, και χαθεί για λίγο το κενό. Τέτοιες στιγμές μπορούσε να αισθανθεί στο έπακρο την αβάσταχτη μοναξιά που αισθάνονται τα εγκατελλεμένα σπίτια. Αυτά που

πλαισιώνουν όλες τις γειτονίες αυτής της νεκρόπολης. Λες και οι ένοικοι της αντιλήφθηκαν την αποσύνθεση και δραπέτευσαν μακριά. Ήταν φορές που την νεκρική σιγή της πόλης διέκοπταν τα ουρλιαχτά των σειρήνων.. Σειρήνες κάθε είδους που δεν έχουν ωράριο ή σύνορα και που ήταν ένας από τους πιο κλασικούς ήχους της πόλης. Ήταν φορές που νόμιζε ότι θα σπάσει το κεφάλι του από τον δαιμονισμένο θόρυβο που διαπερνούσε το κορμί του. Βαθιά μέσα του προσπαθούσε να εξοικειωθεί με τον ήχο τους

ερμηνεύοντας τον ρόλο τους.

"Άραγε για ποιον ουρλιάζουν οι σειρήνες της μητρόπολης; Μήπως είναι οι ύστατες κραυγές απελπισίας των τελευταίων ζωντανών, για την εφιαλτικά ήσυχη μοναξιά που τους βασανίζει; Ή μήπως οι σειρήνες είναι αυτές που επισημαίνουν ότι ανακάλυψαν τους τελευταίους ζωντανούς που φωτίζουν το σκοτάδι; Κουράγιο, σ' αυτήν την πόλη υπάρχει αρκετή μοναξιά και μίσος για να χορτάσουμε όλοι μας".

Έστριψε μπαίνοντας σ' ένα στενό.

Το βλέμμα του καρφώθηκε σ' ένα σύνθημα που ήταν γραμμένο με σπρέυ στον απέναντι τοίχο. *Εμπρός να*

καταλάβουμε τα ζαχαροπλαστεία της

συνείδησης μας. Λίγα βήματα παρακάτω είδε ένα

σπασμένο βιβλιοπωλείο. Πλησιάζοντας το επιφυλακτικά, κάνοντας ότι δεν γνωρίζει τίποτε, είδε μέσα μια φίλη του. Ήταν καθισμένη χάρμω στο μωσαϊκό και ξεφύλλιζε ένα βιβλίο. Η φίλη του αποδείκνυε για άλλη μια φορά ότι είχε μια εντελώς προσωπική άποψη για την ιδιοκτησία, το ωράριο και τον τρόπο χρήσης της βιβλιοθήκης. Όπως φαίνεται της είχε έρθει όρεξη για διάβασμα, ψάχνοντας με τον τρόπο της και αυτή όπως και αυτός για κάποια ξεχασμένη αλήθεια. Απ' αυτές τις αλήθειες που τριγυρνάνε πρόστυχα γυμνές έξω παίζοντας κρυφτό ανάμεσα μας. Θεώρησε καλό να μην την ενοχλήσει, μιας και φαινόταν τόσο απορροφημένη σ' αυτό που διάβαζε, που νόμιζες ότι είχε βυθιστεί στις σελίδες του. Συνέχισε αθόρυβα τον δρόμο του, μετρώντας τις σκέψεις του, σε σχέση με όλα αυτά που είχε δει μέχρι τώρα. Η απορία της αλήθειας άρχισε να ενοχλεί πάλι το μυαλό του. Ορισμένες φορές σκέφτηκε, ότι από τα πιο απλά πράγματα παίρνεις τις καλύτερες απαντήσεις. Συλλογίστηκε την φωτιά, που τόσο τον μάγευε. Και ξεδίπλωσε ένα διάλογο με τον εαυτό του. "Έχεις παρατηρήσει την φωτιά; Είτε από μακριά είτε από κοντά, είτε σε κερι είτε σε πυρκαγιά; Έχει μια και μόνο αλήθεια, την αλήθεια της αυθεντικής ανεξαρτησίας. Δεν μπορεί να θεωρηθεί πραγματικά δική σου ή δική μου. Είναι απλώς η φωτιά που καίει, φωτίζοντας και ζεσταίνοντας αυτόν που την παρατηρεί. Μπορείς να χαζεύεις μαγεμένος ώρες τον χορό της, δε το κάνει όμως για την χάρη κανενός. Εμείς μπορούμε απλώς να την συντηρούμε, όσο αυτό το θεωρούμε απαραίτητο. Αυτή απλά είναι η αλήθεια της, που η σκέψη της και μόνο φτάνει για να σε κάψει.

Γι' αυτό λοιπόν μη λες την φωτιά φωτίτσα, ούτε την θάλασσα θαλασσίτσα. Και μένα μη με αποκαλείς ποτέ μωρό σου!"... συμπλήρωσε από έναν διάλογο που είχε με μια φίλη του, αποθηκευμένο στην μνήμη του.

Η σκέψη της φωτιάς έφυγε από το μυαλό του, και συνέχισε μόνη την βόλτα της καίγοντας ανενόχλητη τα πάντα στο πέρασμα της, μέσα στο ίδιο στενό. Παρελθοντολογικές εικόνες με άτομα και σχέσεις, που είχαν χαθεί για πάντα ξανάρθαν στο μυαλό του. Τα θυμόταν σαν παρατημένα κάδρα σε κάποιο ξεχασμένο σαλόνι. Παραδέχτηκε ότι οι άνθρωποι δεν αλλάζουν ποτέ.

"Αλλάζουν μόνο τον τρόπο με τον οποίο αποζητούν πάντα το ίδιο πράγμα. Εκτός βέβαια - και αν στην διαδρομή τους προκύψει κανένα ναυάγιο ή κάποιο ατύχημα. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι ο καθένας έχει αυτό που του αξίζει. Μιας και θυμόταν αρκετούς φίλους και συντρόφους, που χαθήκανε πάνω στην προσπάθεια διεκδίκησης για όλα αυτά που νόμιζαν ότι τους άξιζαν. Βέβαια μπορεί κάποιοι από αυτούς να μην τα είχαν καλά με τον εαυτό τους, θα μου πεις. Αλλά μην ξεχνάμε και όλους αυτούς που γεννήθηκαν για να υποφέρουν. Γι' αυτό και εγώ συλλογίστηκε πρέπει να βάλω βαθιά μέσα στην ψυχή μου την πίστη για την νίκη. Οι κανόνες του παιχνιδιού είναι οι εξής: αυτοί που

πεθαίνουν παίρνουν τις αποτυχημένες απόπειρες μαζί τους, και αφήνουν την σκυτάλη με τις πραγματοποιημένες ιδέες σ' αυτούς που έρχονται".

Γι' άλλη μια φορά η ίδια ταινία προβλήθηκε στο μυαλό του.

"Την επανάσταση την πρόδωσαν χίλιοι δειλοί ρουφιάνοι, ψεύτες πολεμιστές που ποτέ δεν κατάφεραν να ξεριζώσουν την σκλαβιά από μέσα τους. Την παραδώσαν στους κυρίαρχους εχθρούς της, ως ανταμοιβή για την ιεραρχημένη θέση που ζητούσαν. Την ανταλλάξαν με καταναλωτικά ναρκωτικά γεμάτα πλαστικές ιδέες. Την φυλακίσανε στο ποιο κρυφό και σκοτεινό κελί. Το νόημα της λέξης το βιάσανε δέκα χιλιάδες βρομιάρηδες αμαρτωλοί, με καθαρά ρούχα και χαμένες συνειδήσεις. Την ταριχεύσανε, της ξύρισαν τα μαλλιά και της ξερίζωσαν τα δόντια. Τώρα γυρνάν από χωριό σε χωριό, επιδεικνύοντας το κουφάρι της ως το τρόπαιο τους. Σκοπός τους είναι ν' αποπλίσουν τις επικίνδυνες σκέψεις από την στειρωμένη κοινωνία τους. Την επανάσταση την βασάνισαν ανελέητα πριν την θάψουν, εκατό χιλιάδες φτωχοί προσκυνημένοι για να χρησιμοποιήσουν την ιδέα της για την καταστολή των αγράμματων δούλων τους. Επιδιώκοντας τον εγκεφαλικό αποπλισμό τους και μεταλλάσσοντας την από επικίνδυνο όνειρο, σε καθημερινή βιοπάλη αγαθών."

Βαθιά μέσα του γνώριζε ότι έτρεφε ανάλογα συναισθήματα αγωνίας και ελπίδας με χιλιάδες άγνωστους συντρόφους, που προσπάθησαν και αυτοί με δικά τους όπλα να βελτιώσουν τις συνθήκες ύπαρξης πάνω σ' αυτό τον πλανήτη ατελείωτα χρόνια τώρα. Ήταν φορές που ήθελε να ταξιδέψει μακριά από εδώ. Να νιώσει από κοντά εικόνες που μόνο με το μυαλό του έβλεπε. Ορισμένες φορές έβαζε τους φίλους του να του διηγούνται ολόκληρες ιστορίες, από μέρη που αυτός ήθελε να πάει και αυτοί είχαν γνωρίσει. Τον άφηναν εντελώς ανεπηρέαστο οι εμπόλεμες καταστάσεις, που τροφοδοτούσαν οι ειδήσεις με φιλοπατριωτικές εντάσεις, που κατάληγαν σε εξάρσεις ρατσισμού στημένες από τους κεφαλαιοκράτες δικτάτορες, και υιοθετημένες από τους φασίστες φύλακες που αμολούσαν στα σύνορα.

"Ο πόλεμος πρέπει να γίνεται ενάντια στ' αφεντικά γιατί αυτοί είναι οι δυνάστες της ζωής και οι υπαίτιοι της φτώχειας μας".

Σκέφτηκε πόσο ασύλληπτα αδάμαστη είναι η ελευθερία, και πόσο επικίνδυνα απλός μπορεί να είναι ο τρόπος πραγμάτωσης της.

"Ρώτα την φωτιά, τον άνεμο και την θάλασσα να σου πουν την άποψη τους για τα σύνορα".

Οι σκέψεις του κάπου εδώ είχαν αρχίσει να τον κουράζουν. Αποφάσισε πως η βραδινή

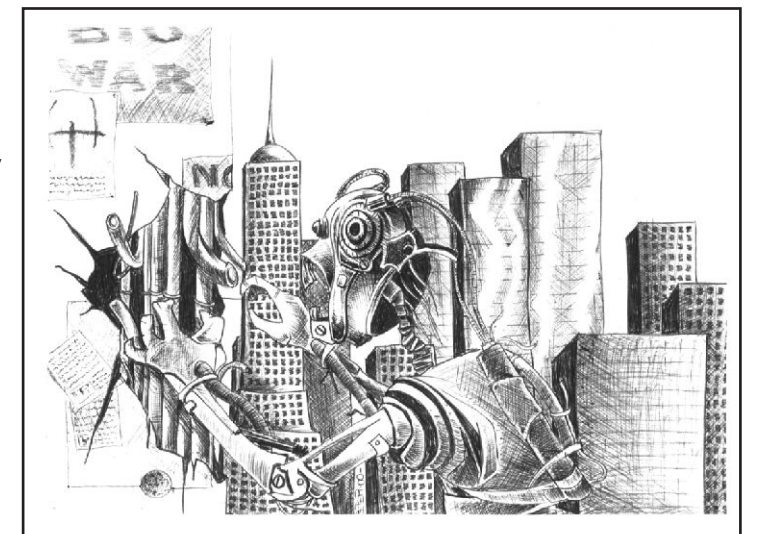
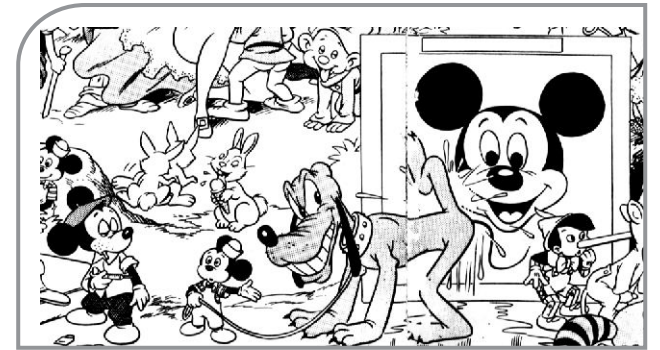
του περιήγηση έπρεπε να τελειώνει σιγά-σιγά. Γι' αυτό και έδωσε εντολή στα πόδια του να πάρουν τον δρόμο της επιστροφής. Μπροστά του φάνηκε ένας τσιλιαδόρος σκύλος, ξαπλωμένος καταμεσής στο πεζοδρόμιο να χασμουριέται τεμπέλικα. Τον ρώτησε τι ώρα ήταν αλλά ο σκύλος δεν ήξερε να του πει μιας και τότε δεν τον απασχόλησε το θέμα της ώρας. Το αγόρι συνέχισε την επιστροφή του και ο σκύλος το χασμουρητό του. Μόλις τότε το αγόρι αντιλήφθηκε πως ποτέ του δεν είχε δει κάποιον ήρωα να χασμουριέται. Ήταν αρκετές φορές που έκανε παρέα με αδέσποτους σκύλους, τα βράδια που μεθυσμένος βάδιζε μεγάλες αποστάσεις ψάχνοντας για ιστορίες αλήθειας. Ένα βράδυ μάλιστα αυτός μεθυσμένος από ούισκι, και ο σκύλος απ' το φεγγάρι και τον έρωτα, κάθισαν στο πεζούλι και τα λέγανε. Ήταν τότε που το αγόρι είχε πει στον σκύλο:

"Φίλε μου άσε με να σου μιλήσω για τις

ταράτσες...". Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία που θα ταξιδευτεί μια άλλη φορά. Ήξάνου είδε μπροστά του σε μια σκοτεινή γωνία πίσω από τους λιγδιασμένους κάδους απορριμμάτων, μια σκυλοσυμμορία με ασάλινους κυνόδοντες που λαμπύριζαν στο σκοτάδι, να ροκανίζουν τις τσιμεντοκολόνες της πολυκατοικίας. Η προσπάθεια τους συνοδευόταν από ένα ροκανιστικό ήχο που δεν είχε αντιληφθεί πρωτύτερα. Ο ρυθμός εργασίας τους φανέρωνε μια μεγάλη ευχαρίστηση, όμοια με αυτήν που αισθάνονται οι σκύλοι όταν

ξύνονται λυσσασμένα μέχρι να ματώσουν. Συνεχίζοντας τον δρόμο της επιστροφής έβλεπε φτωχούς αλκοολικούς να έχουν αποκοιμηθεί στις στάσεις των λεωφορείων και καταραμένους ποιητές να αναζητούν την λύτρωση τους. Μια ευχάριστη μυρωδιά φρεσκοψημένου ψωμιού ήρθε στην μύτη του. Ενστικτωδώς δεν γύρισε καν να ψάξει να δει από που ερχόταν, μιας και ήταν συνηθισμένος στο να στερείται κάποιες απλές απολαύσεις λόγω αφραγκίας. Πήρε κουράγιο γνωρίζοντας ότι το φεγγάρι τον παρακολουθούσε παρόλο που αυτός δεν μπορούσε να το δει. Είχε προσπαθήσει να το ξετρυπώσει με

τα μάτια του αρκετές φορές στην διάρκεια της βόλτας του, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Θέλεις τα φώτα της πόλης, θέλεις η στενάχωρη συννεφιά με σύμμαχο το νέφος. Μπορεί να είναι και στο άδειασμα συλλογίστηκε. Πάντως ήξερε πως ήταν μαζί του και αυτό τον έκανε να αισθάνεται όμορφα.

Πλησιάζοντας στο σπίτι του η νύχτα είχε αρχίσει σιγά-σιγά να υποχωρεί. Ξαφνικά εκατοντάδες πυροτεχνήματα που εκτοξεύονταν από διαφορετικά σημεία απ' όλη την επικράτεια της πόλης, φώτισαν τον ουρανό σε μια προσπάθεια να αποτελειώσουν την νύχτα, επισπεύδοντας έτσι το ξημέρωμα σε μια ώρα νωρίτερα. Φανταχτερά βεγγαλικά που σκάγανε με δυνατό κρότο στον ουρανό, αφήνανε πίσω τους λωρίδες καπνού φτιάχνοντας μια πανδαισία χρωμάτων και σχεδίων. Δημιουργώντας έτσι μια γιορτινή ατμόσφαιρα, σαν να γιόρταζαν την επέτειο της ελευθερίας. Ελευθερία από τι ή σε τι όμως; Προσπάθησε να θυμηθεί αν έπαιζε κάποια επέτειος, αλλά η μνήμη του δεν τον βοηθούσε, άσε που είχε φροντίσει για την διαγραφή των περισσότερων απ' αυτών απ' το προσωπικό του ημερολόγιο. Η απόπειρα αναγνώρισης σταμάτησε, όταν δεκάδες πουλιά της πόλης, όλων των ειδών αυτής της εποχής, σε μπερδεμένους σχηματισμούς πρόσθεσαν το πανικόβλητο φτερούγισμα τους στον θόρυβο των πυροτεχνημάτων. Κάποια απ' αυτά πετάξαν πολύ χαμηλά σχεδόν πάνω από το κεφάλι του, αγγίζοντας τον ελαφρά με τις φτερούγες τους και βομβαρδίζοντας τον

με ελάχιστα πούπουλα. Παρατηρώντας τα είδε ότι εγκαταλείπανε τρομαγμένα τις καβάτζες στα δέντρα τους, και τρέχανε να κρυφτούνε σε ρημαγμένα σπίτια και στους στοιχειωμένους υγρούς πύργους της άνω πόλης. Το απότομο ξύπνημα τα είχε αναστατώσει και δεν μπορούσαν να δικαιολογήσουν την διαφορά της ώρας στο καθιερωμένο ξύπνημα τους. Παρόλα αυτά οι άνθρωποι συνέχιζαν τον ύπνο τους χωρίς να βγαίνουν στα μπαλκόνια, αποδεικνύοντας πως αυτοί γνώριζαν κάτι που αγνοούσε αυτός. Είχε φτάσει πλέον μπροστά στην εξώπορτα του, δεν βρήκε κανένα να τον περιμένει, ποιος και γιατί άλλωστε. Ανοίγοντας την είδε μπροστά του στον σκοτεινό διάδρομο δύο σκιές καθισμένες δίπλα στο ασανσέρ. Πλησίασε άνετα χωρίς να δώσει σημασία. Ήτανε μια όμορφη κοντούλα γεμάτη σκουλαρίκια με βαμμένα κόκκινα μαλλιά, που είχε αγκαλιάσει ένα χοντρούλι ξωτικό και προσπαθούσε να το ξεζουμίσει σφίγγοντάς το επάνω της. Ταυτόχρονα προσπαθούσε να του αφαιρέσει τα τελευταία αποθέματα οξυγόνου που είχε μέσα του, ρουφώντας του παθιάρικα το στόμα. Το ξωτικό όμως απ' την πλευρά του, φαινόταν αρκετά εξασκημένο σ' αυτού του είδους την ευχάριστη δοκιμασία δείχνοντας την ανάλογη αντοχή μ' αυτήν. Τα ρούχα τους ήτανε προσωπικής άποψης και ανυπομονούσανε να φύγουν από πάνω τους. Δεν έδειξαν να ενοχλούνται από την παρουσία του, μιας και εκείνη την στιγμή δεν τους απασχολούσε τίποτα άλλο πέρα από την αμοιβαία δίψα για έρωτα που έδειχνε ο ένας στον άλλο. Το αγόρι σήκωσε το χέρι του και πάτησε το κουμπί του ασανσέρ.

Η άλλη μέρα τον βρήκε νωρίς το μεσημέρι στο δωμάτιο του ξαπλωμένο στην ίδια στάση και στην ίδια κατάσταση. Οι πρώτες του σκέψεις ήταν οι τελευταίες χθεσινές, σαν να ξεκινούσε το βιβλίο από εκεί που το είχε αφήσει. Μήπως δεν μεσολάβησε ολόκληρη ημέρα ανάμεσα στο χθεσινό πρωινό και στο σημερινό; Μήπως όλα αυτά ήταν σκέψεις επηρεασμένες από το χθεσινό μεθύσι και δεν είχε σηκωθεί από το κρεβάτι του ακόμα; Μήπως η όλη ιστορία ήτανε μια αναδρομή σε σκόρπιες ιδέες που είχαν εγκλωβιστεί μέσα στο μυαλό του, και τον τυραννούσανε προσπαθώντας να βρουνε τρόπο διαφυγής. Ή μήπως είναι για μια φορά ακόμα στην γνωστή θέση, στο ίδιο σημείο με τα ίδια συναισθήματα;

ΤΕΛΟΣ ΠΙΣΤΩΣΗΣ ΧΡΟΝΟΥ

Η αποδόμηση των νεκρών οργανισμών (η σήψη τους) γίνεται από μικροοργανισμούς -βακτηρίδια και μύκητες- που υπάρχουν στον αέρα και στο έδαφος και λειτουργούν ως σκουπιδιαρπής της φύσης, αντίθετα με την διαδεδομένη πεποίθηση, ότι την δουλειά αυτή την κάνουνε μικροοργανισμοί που δημιουργούνται αυτόματα μέσα στο ίδιο το νεκρό σώμα. Πείραμα του περασμένου αιώνα απέδειξε ότι δεν υπάρχει αβιογένεση, απέδειξε δηλαδή ότι η διαδικασία της αποδόμησης-σήψης δεν γίνεται από μικροοργανισμούς που γεννιούνται αυτόματα μέσα στο νεκρό σώμα, αλλά γίνεται από αυτούς που ήδη υπάρχουν στο περιβάλλον.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Όταν ο εφιάλτης της συνεχής απομόνωσης με κλειδοκράτορες την ρουφιανιά και την υποταγή, χαρακτηρίζει τον εκσυγχρονισμένο πολιτισμό.

Τότε η δυστυχία είναι η μοναδική ανταμοιβή της προσπάθειας για επιβίωση. Όσο οι κυρίαρχοι θεσμοί της εκμετάλλευσης θέλουν να πρωταγωνιστούν στην καθημερινότητα μας, αφαιρώντας μας το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης μας, τότε η αντίσταση στην παθητικότητα της αφομοίωσης είναι η απάντηση σ' αυτούς που σε θέλουν προσκυνημένο στην σιωπή. Η άρνηση συμμετοχής στην αλλοτρίωση είναι η ελευθερία επιλογής που αντιστοιχεί σ' όλους μας. Αν το νόημα της ζωής είναι η ίδια η διεκδίκηση της, τότε ο καθημερινός αγώνας ενάντια σ' όλες τις μορφές εξουσίας που δυναστεύουν τις ζωές μας, είναι η καθημερινή αντιπαράθεση με τον θάνατο. Είναι η πάλη ενάντια σ' όλους τους βρικόλακες που μας ρουφούν το αίμα και προσπαθούν να εκπορνεύσουν την ηθική μας. Είναι η εξέγερση ενάντια στους εργολάβους που δομούν μια κοινωνία φυλακή, βασισμένη στον πόνο και την στέρηση. Τότε είναι που θέλουμε η οργή μας να γίνει ποτάμι και να πνίξει καθετί βρώμικο σ' αυτήν την πόλη.

BAD BRAINS - AT THE MOVIES

Αφιερωμένο στο δημιουργό στο φροντιστή της ταινίας στον απατεώνα ψευδαισθησιογόνου τύπου που εγγυημένα θα σας ταρακουνήσει στο θεατή υπεροράματος ή που απλά έτσι δείχνει Με χαμένο το πραγματικό οπτικό πρίσμα της ζωής την ελπίδα της ζωής τη δυνατότητα να αντεπεξέλθει στη ζωή και τη βρήκες στην οθόνη Και πόσες φορές δεν ακούσαμε αυτήν την ατάκα Νομίζεις πως είμαι τυφλός για να ανταλλάξω το μυαλό μου με αυτό που αποκαλείτε ωραίο Ποτέ όσο ζω Δεν παίζω στην ταινία σας Εί τί θα μπορούσε να ναι στη λευκή μεγάλη οθόνη Εί πως μπορείς να δεις ότι ζεις σε τρεις διαστάσεις Φαντάζομαι πως πιστεύεις ότι παίζεις σε κάποια ταινία Κρατικό ποπ κορν Μη στέκεσαι στην καρέκλα σου Ένα παιδί επηρεάστηκε από αυτό που έπρεπε να γίνει πιστευτό Το να επωφεληθείς απ' αυτήν την "αλήθεια" είναι ψυχρή μισητή αμαρτία έτσι λέω στη νεολαία αμέσως τώρα Μην συμπορεύεστε με τους άδικους ότι κι αν λένε μην ενδίδετε, μην αφήνεστε

ELECTROHIPPIES - BP

Με το δάχτυλο πάνω σε κάθε κομμάτι της πίτας είναι απλά φυσικό το ότι θα θέλανε να κρύψουνε τη βρομοδουλειά πίσω απ' την καλογουαλισμένη εικόνα μιας εταιρίας δίκαιης και αληθινής αλλά η χαρτοπεταστένια βιτρίνα σας αρχίζει να σκίζεται Πήξτε την εταιρία σε ακόμα περισσότερο ρευστό το να έχετε κυβερνητικά προγράμματα στήριξης κάνει να αποφεύγετε την χρεοκοπία σε περίπτωση που οποιοσδήποτε ανακαλύψει που πάει το χρήμα αλλά σας έχουμε πάρει χαμπάρι και οι μάσκες σας χρησιμεύουν μόνο για επίδειξη BP άρπαγες λεφτών, ζωοτόμοι,

οπλοποιοί κλέφτες της γης, διώκτες ιθαγενών δολοφόνοι της ζούγκλας, υποστηρικτές του Απαρτχάιντ βρετανοί κερδοσκόποι

SUB HUMANS - BLACK AND WHITE

Ησυχία δεν είναι αντίδραση βία αυτή η μονολεκτική επικεφαλίδα μπορείς να το πεις μόνο με μία λέξη; Χωρίς να έχουν ειπωθεί οι αμαρτίες περνάνε χωρίς να ακούγονται Κυβέρνηση μαλακίες Μαύρο και άσπρο πολεμήστε Κοίτα μέσα από αυτό το σπασμένο παράθυρο απ'την κανονικότητα μες στο γκέτο Σπασμένο κοίτα μέσα απ'την τρέλα το μίσος και τη βαρεμάρα Το ηνωμένο βασίλειο ένα διαχωρισμένο βασίλειο Έρευνες αλλά όχι λύσεις Αηρόσωπες άδειες αυταπάτες Λόγοι πάντα παραμερίζονται Θυμήσου τη μέρα που η χώρα πέθανε

AMEBIX - LARGACTYL

Στέκεσαι πάνω σ' ένα λόφο κοιτώντας κάτω την πόλη σκεφτόμενος τη ζωή σου και το μπουκάλι με τα χάπια σου Σ' αφήσαν απ' το νασοκομείο θεραπευτήρες Έτσι είναι λοιπόν το να νιώθει κανείς ελεύθερος; Ηρέμησε, είναι απλά φόβος Νιώθεις λίγο χαμένος; Λίγο κουρασμένος; Το μυαλό σου κοιμάται και το σώμα σου έχει παραιτηθεί Έχεις μάθει να ταιριάζεις να προσαρμόζεσαι Υπάκουε Είσαι απλά ένας ίσκιος του τί ήσουνα Μια άνετη ζωή; Ένα αυτοκίνητο και μια σύζυγο; Είναι μόνο ένα όνειρο αλλά είναι απαίσιο Έχεις μάθει να προσαρμόζεσαι σα φυτό Αποβλακωμένος Στις εννιά το βράδυ θα 'ρθουν να σε ξαναλλάξουν.

RUDIMENTARY PENI - ARMY OF JESUS

Πετροβολήστε τα κοράκια γαμήστε τα γουρούνια Δώστε τα πυρομαχικά στον ιησού

Το άγιο πνεύμα μοϊκανός έχει εισχωρήσει παντού το γαμημένο Δέκα τόνοι από το προηγούμενο δέρμα του μωρού και πενήντα χιλιάδες σκελετοί του ιησού Στρατός του ιησού Παρ' ότι ο κόσμος έχει φάει όλα σου τα σκατά τους επιτρέπεται ακόμα να λιμοκτονούν Το σαβάνωμα ολόγυρα δεν μπορεί να σκεπάσει το σύννεφό σας που αποπέμπει κακία Σώστε μας απ' τον χριστό εις τους αιώνες των αιώνων παλιάνθρωποι

RUDIMENTARY PENI - THE CLOUD SONG

Το μαύρο σύννεφο μαζεύεται και πνίγει το μυαλό μου Όπως μου φεύγει ακόμα ένα δάκρυ Σ' αυτόν τον αγώνα πόνου Άλλο ένα πρόβλημα να ξεκαθαρίσω Είναι όλα το ίδιο; Είναι η κατάκτηση του πόνου ο μοναδικός μου σκοπός; πρέπει να σταματήσει ο πόνος. Τρέφεται από μέσα μου. Η απάθειά μου στηρίζει τη μιζέρια αυτή Αυτό το μίσος για τον εαυτό μου θα με καταστρέψει Αν δεν αρχίσω να του δίνω την αγάπη που χρειάζεται. Συνειδητοποιήσες ποτέ πως πρέπει ν' αγαπάς τον εαυτό σου; Αν δεν, πως μπορείς ν' αγαπήσεις οποιονδήποτε άλλο; Κανένας δεν θα σε προσεγγίσει μέσα απ' την προσωπική σου κόλαση Απλά θα κατατρώγεται Μεσ στο βασανισμένο κέλυφός σου.

DISCHARGE STATE - VIOLENCE STATE CONTROL

Στοιχισμένος στην γραμμή Με γκλομπς μας χτυπάν τον κόλο, με γκλομπς αυτός είναι ο κρατικός έλεγχος τσακισμένος πίσω από κλειστές πόρτες σπασμένα και μελανιασμένα πλευρά ματωμένα στόματα σπασμένα και μελανιασμένα κρανία ματωμένα στόματα

SOCIAL DISTORTION - HOUR OF DARKNESS

Μιαν ώρα οργής και μια ώρα αγάπης
Αυτή τη θολωμένη ώρα ενώ κοιτώ ψηλά θάνατος και ζωή όπως δεν την είδα ποτέ Ένα ταξίδι ακόμα σαν και αυτό και είμαι σε μια διανοητική φυλακή Αυτά τα σημάδια και αυτοί οι ήχοι είναι γύρω μου Σ' αρπάζουν και δε σ' αφήνουν Οι σειρήνες, οι κραυγές, τα γέλια και τα σημάδια Ακούω την ώρα την δικιά μου σκοτεινή ώρα Μια σκοτεινή ώρα και μια ώρα που περνά Αυτή τη ζωή ιώθω ότι δεν μπορώ να την ξεπεράσω θάνατος και ζωή όπως δεν την είδα ποτέ Ένα ακόμα ταξίδι σαν και αυτό και πάω για νεκροτομείο.

B.G.K. - TV NEWS DISTORTED VIEWS.

Νέα στην τηλεόραση, παραμορφωμένες οπτικές. Η μόνη έμπιστη πηγή πληροφοριών για το μεγαλύτερο κομμάτι του έθνους, Αυτή είναι τα νέα στην τηλεόραση Ψυχαγωγία για την οικογένεια Έγκυρα, έμπιστα, λένε ψέματα Ξανά και ξανά και ξανά Για το ποιος είναι ο υπερασπιστής της ελευθερίας Και το ποιος είναι ο τρομοκράτης Πόλεμοι, επαναστάσεις και κομμουνιστές Παραμορφωμένη οπτική δεν είναι η οθόνη Είναι οι ειδήσεις της C.B.S. Της ίδιας εταιρείας που πουλάει όπλα και στα δύο κόμματα Ο τηλεπαρουσιαστής είναι σταρ Έχει τόσο αξιολάπητο χαμόγελο ο τύπος Αυτή είναι γλυκιά και θηλυκή βάφεται και πολύ Οπότε απασχολήστε το μυαλό σας Μ' ένα φρικτό ατύχημα ή μια μαζική δολοφονία Ότι κι αν συμβαίνει μακριά δεν είναι πραγματικότητα Ακούω για κάποιους ανθρακωρύχους που κάνουν απεργία Είτε είναι οι αρχηγοί των συνδικάτων, είτε είναι οι εργάτες Να φωνάζουν για το δικαίωμά τους στη δουλειά Το δικαίωμά τους να δουλεύουν για μας Το δικαίωμά τους να τους εκμεταλλεύονται Θα σας δώσουμε να ξέρετε αυτά

που θέλουμε να ξέρετε Κι αυτά μόνο θα ξέρετε Δεν υπάρχουν εξαγέρσεις πουθενά Όλα είναι σε έλεγχο Χειριζόμαστε το κοινό και τους πολιτικούς μαζί Θα κάνουν τα πάντα για υποστήριξη Τους φτιάχνουμε ή τους διαλύμε Σκάνδαλα, φόνοι, εκβιασμοί Δεν είναι καινούριοι.

SO MUCH HATE - THE ENEMY WITHIN.

Ο εχθρός μέσα σου. Πρέπει να ξεσπάσεις, πρέπει ν' αφεθείς, Πρέπει να ξεσπάσεις όταν καίει μέσα σου Πρέπει να σπρώξεις τα όρια, να περάσεις τη γραμμή Μην αφήνεις το φόβο, το φόβο για το άγνωστο Να σε κρατάει, μην τον αφήνεις να σε κρατάει κάτω Πρέπει αυτόν το φόβο να τον πολεμήσεις ή να είσαι για πάντα κρατούμενος. Είναι αυτός ο φόβος που σε κάνει να τρέχεις σε κύκλους Είναι αυτός ο φόβος που σου φιμώνει τη φωνή Μην κάνεις πίσω, πρέπει να το πας εσύ Είναι ώρα να ζήσεις τα όνειρά σου και τις επιθυμίες σου.

SO MUCH HATE - SWEET DREAMS

Έχω δει τόσο μίσος και πόνο Σ' αυτή τη ζωή Τόσα βάσανα απ' τη γέννηση ως το τέλος Να μπορούσα να κλείσω τα μάτια μου για λίγο Απλά να ξεφύγω για λίγο Όπως έκανα όταν ήμουνα παιδί Όλα τα όνειρα που τσάκισα Είναι αυτά τα όνειρα... Τα όνειρα γλυκά που έλεγε η μαμά Όταν με φιλούσε τη νύχτα Και κοιμόμουνα με χαμόγελο στο πρόσωπο Μέχρι τη νύχτα... Που ξύπνησα φωνάζοντας Το μαξιλάρι μου βρεγμένο απ' τα δάκρυα που έριξα Με κυνηγούσαν βήματα από πίσω Υπήρχε γέλιο στο σκοτάδι Έτρεχα, έπερα, έτρεχα, αλλά τα βήματα Και το γέλιο ποτέ δεν εξαφανίστηκαν Βοήθεια μαμά Ηρέμησε χρυσό μου δεν είναι κανένας εδώ Ήταν κάποιοι εδώ, τους είδα όλους

Είδα το τέλος της χαράς και των παιχνιδιών Είδα το τέλος της ελπίδας και των σκοπών Παγίδες παντού, ήμουνα στο τρέξιμο για πάντα Κυνηγημένος έτρεχα και έτρεχα. Με πειθαρχία και έλεγχο θα με ξαναφτιάξουν Μου μιλάν για προσωπική ελευθερία ενώ με βιάζουν Πέρασα τόσο καιρό φοβισμένος σ' αυτή τη ζωή Τρέχοντας φοβισμένος μέσα απ' αυτή τη ζωή Τρέχοντας, φοβισμένος Όνειρα γλυκά.

STIFF LITTLE FINGERS - SUSPECT DEVICE

Εύφλεκτο υλικό σπάρθηκε στο κεφάλι μου Είναι ο ύποπτος μηχανισμός που άφησε 2000 νεκρούς Οι λύσεις τους είναι τα προβλήματά μας Υψώνουν τον τοίχο Από κάθε μεριά μας μετράν και μας ορίζουν. Και φροντίζουν να μας γαμήσουν όλους. Παίζουν τα παιχνίδια της εξουσία τους Μαρκάρουν και κόβουν το πακέτο Μας κάνουν ντίλια όλους μέχρι το τέλος Αλλά τι δίνουν αυτοί πίσω; Μην τους πιστεύεις, μην δαγκωθείς διπλά Έχεις μια υποπτο-συσσκευή Μας αφαιρούν την ελευθερία μας στο όνομα της ανεξαρτησίας Γιατί απλά δεν ξεκουμπίζονται όλοι τους; Γιατί δε μας αφήνουν; Μας κάνουν να νιώθουμε υποχρεωμένοι, Γιατί μας σώζουν απ' τη κόλαση Και μετά μας χώνουν μέσα της, είναι ώρα οι μπάσταρδοι να πέσουν Αμφισβήτησε ότι κι αν σου λένε, ρίξε απλά μια ματιά γύρω σου στη πίκρα και το μίσος Γιατί δεν αναλαμβάνουμε εμείς και να τα φτιάξουμε σωστά Εμείς είμαστε ο ύποπτος μηχανισμός αν κάνουμε ότι μας λένε Αλλά ο ύποπτος μηχανισμός μπορεί να πετύχει μόνο το δικό του στόχο Εγώ είμαι ο ύποπτος μηχανισμός που ο στρατός δεν μπορεί να αφοπλίσει Εσύ είσαι ο ύποπτος μηχανισμός που δεν μπορούν να αρνηθούν Εμείς θα εκραγούμε στα μούτρα τους.

Σ' ευχαριστώ για όλα
δεν θα σε ξεχάσω ποτέ!

Σκέψου πριν δράσεις

Τρώγοντας έρχεται η όρεξη

Η τέχνη του να ζεις

Να σου μθούν όπως τα θες

και η ζωή σου θα γίνει ένα κουρέλι

Τράβα
μπρος και
μην σε μέλλει

Η διάθεση να ζεις

Και εύχομαι
να σου πάρε όλα αριστερά

Τώρα μπορείς να κοιμάσαι ήσυχος

Η
ζωή
είναι
δύσκολη

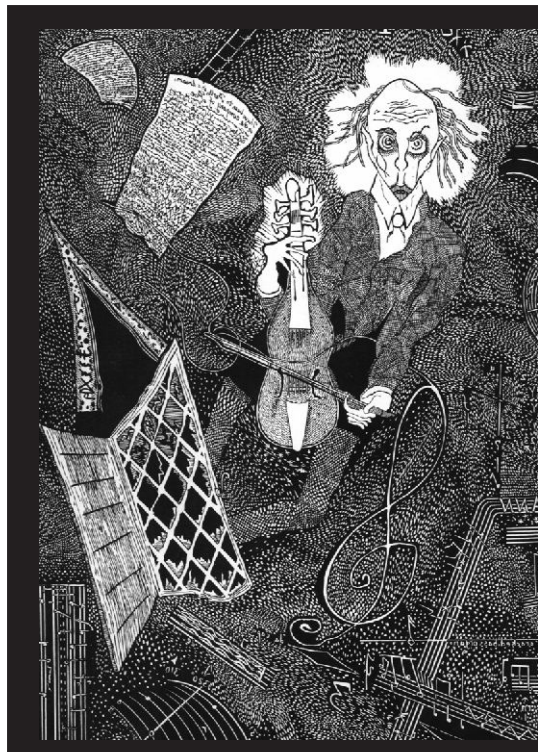
Όχι, η ζωή είναι εύκολη

Να πιστεύεις το καλύτερο

Μην
σκέφτεσαι
αρνητικά
να
σκέφτεσαι
θετικά

Η έμπνευση πηγάζει
απ' την ζωή σου

Ο ήλιος συγκάτοικος και η σελήνη γειτόνισσα.
Ο ήλιος όσο φωτεινός είναι τόσο σιωπηλός είναι. Όποιος παίζει με την φωτιά κάνει έρωτα με τις πυγολαμπίδες, και τον συντροφεύουν οι κεραυνοί. Πύρινος δρόμος το διάβα μου, λάβα το στρώμα, καυτός ήλιος το φως μου, καυτά κάρβουνα τα μάτια μου. Λάβα που κυλάει η πίστη μου, ηφαίστειο που κοχλάζει οι σκέψεις μου, πύρινα αστέρια τα δάκρυα μου. Η αλήθεια μου σε γδέρνει και το άγγιγμα μου σε καιει. Η φωτιά πυρώνει την καρδιά μου και καιει τα σωθικά μου. Άλογα καλπάζουν στο μυαλό μου, χλιμιντρίζουν στο κεφάλι μου και τα πέταλα τους βαράνε το μυαλό μου. Δελφίνια κολυμπάνε μέσα στο αίμα μου και γαργάλανε το στομάχι μου, παίζουν με τις φυσαλίδες τρέχοντας στο αίμα μου. Ο άνεμος καθαρίζει την μνήμη μου και χτενίζει τα μαλλιά μου. Η βροχή ξεπλένει την συνείδηση και η σελήνη λούζει το κορμί μου. Και δύο λύκοι να ρουφάνε την οργή απ' το στήθος μου, από μια πληγή που δεν στερεύει ποτέ.

Η εξέγερση
ερωτοτροπεί με την
επανάσταση, είναι άγρια
σφιχταγκαλιασμένες και φιλιούνται με
πάθος. Έχουν μεθύσει απ' την αστείρευτη
ευτυχία, που προκαλεί η αμοιβαία ηδονή που
προσφέρει η μία στην άλλη. Έχουν εθιστεί σε μια
κοινή επιθυμία, να μείνουν για πάντα έτσι
νιώθοντας να τις πλημμυρίζει η καυτή φωτιά που
προκαλούν τα χάδια τους. Αυτή η παρατεταμένη
ηδονή γίνεται το νόημα της ύπαρξης τους, που με
δίψα αποζητάει την ατελείωτη συνέχεια.
Και αυτή η υπέροχη πράξη επαναλαμβάνεται
τόσα βράδια τώρα, κάθε φορά που η
υλοποίηση της πάλλεται στο μυαλό
μας και η επιθυμία κάνει το πάθος
μας να εντείνεται.

**Το αύριο δεν περιμένει εμάς για να ξημερώσει. Θα ξημερώσει
ούτως ή άλλως. Να είμαστε έτοιμοι.**

Ο θάνατος, η αλήθεια και η
συνήθεια είναι αδέρφια. Ποτέ
δεν ξεχνάει ο ένας τον άλλον.
Κάθονται πάντα μαζί στο ίδιο
τραπέζι, και κοιμούνται δίπλα-
δίπλα στο ίδιο κρεβάτι. Η
σχέση τους είναι τόσο
δεδομένη όσο αυτή της
ανατολής με την δύση.
Κρύβονται μέσα στα σύννεφα
της άγνοιας σου και
φλερτάρουν με την σκιά που
αφήνει στον χρόνο η απουσία

"Η ζωή διδάσκει τους ανθρώπους περισσότερο απ' όλες τις θεωρίες, περισσότερο απ' όλα τα βιβλία. Αυτοί που θέλουν να μεταφέρουν στην πρακτική όσα έμαθαν από άλλους στηριζόμενοι στα βιβλία, σφάλουν. Αυτοί που μεταφέρουν στα βιβλία όσα έμαθαν μέσα στο λαβύρινθο της ζωής, μπορούν ίσως να κάνουν ένα μνημειώδες έργο. Είναι ξέχωρα πράγματα το όνειρο και η πραγματικότητα. Είναι καλό και ωραίο να ονειρεύεσαι, γιατί το όνειρο έρχεται σχεδόν πάντα πριν απ' αυτό που πρέπει να γίνει. Αλλά το υπέροχο είναι να καταστήσεις τη ζωή όμορφη, να κάνεις τη ζωή, συγκεκριμένα, ένα όμορφο έργο" ...

Ένας "ανεξέλεγκτος"
της Σιδηράς Φάλαγγας.

Απόσπασμα από την "διαμαρτυρία ενώπιον των ελευθεριακών του παρόντος και του μέλλοντος για τους συμβιβασμούς του 1937", ανώνυμου συγγραφέα.

"Ο λευκός κάνει έρωτα με την γυναίκα του στα σκοτάδια της νύχτας, όταν και οι δύο είναι κουρασμένοι, σαν να κρύβονται από το θεό τους. Δεν επιθυμεί ο θεός τους να γεννηθούν στον κόσμο παιδιά; Εμείς κάνουμε έρωτα κατω από τον ήλιο, έτσι βλέπουμε την φύση και βλέπουμε ο ένας τον άλλο. Ο λευκός άνθρωπος και εμείς είμαστε σίγουρα διαφορετικά πλάσματα. Αυτός παίρνει τη γη μας και τις γυναίκες μας, σκοτώνει και κλέβει, είναι δυστυχισμένος και ανικανοποίητος μέσα στην μοχθηρία και τη φιλαργυρία του. Παρ' όλα αυτά λέει ότι λατρεύει τον θεό και πως ο θεός του είναι καλός. Κοροϊδεύει τον εαυτό του ή είναι ο θέος του που τον κοροϊδεύει; Μπορεί ο θεός του να είναι η δύναμη του κακού που κρύβεται."

Ένας
Χικαρίγια-Απάτσι.

νέα γυναίκα της φυλής Sioux- Teton

"Κάποτε ένας Ινδιάνος έγινε χριστιανός. Έγινε πολύ καλός χριστιανός, ούτε έπινε, ούτε κάπνιζε, πήγαινε στην εκκλησία και ήταν καλός με όλους. Όταν πέθανε, έφθασε πρώτος στην χώρα των νεκρών Ινδιάνων, αλλά δεν έγινε δεκτός μια και ήταν χριστιανός. Μετά πήγε στον ουρανό, αλλά και εκεί δεν τον άφησαν να μπει, γιατί ήταν Ινδιάνος. Του έμεινε μόνο να στραφεί προς την κόλαση, αλλά ούτε και εκεί έγινε δεκτός, μιας και ήτανε καλός άνθρωπος. Έτσι ξαναήρθε στην ζωή, πήγε στον χορό του βουβαλιού και στους άλλους χορούς και έμαθε τα παιδιά του να κάνουν το καλό και να χαίρονται την ζωή".

Φοξ

ΑΝ ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΙΑ Η ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ
ΤΟΤΕ Ο ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ
ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

Το δεύτερο τεύχος απ' τα ΚΟΥΡΕΛΙΑ κυκλοφόρησε το Δεκέμβρη 2000. Μοιράζεται χέρι με χέρι, με καμία απολύτως οικονομική συνδιαλλαγή και ουδεμία σχέση με μαγαζιά.

Ευχαριστώ όλους όσους βοήθησαν.

Για επικοινωνία: τ.θ. 50082, τ.κ. 54013, Θεσ/νικη.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ

ΑΝ ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΙΑ Η ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ
ΤΟΤΕ Ο ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ
ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

ΤΑ ΚΟΥΡΕ ΛΙ Κ